مثلث

لیکوال
مقتصد ستړی

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم .... مثلث
لیکوال .... مقتصد ستړی
خپرونکی .... فکر نو ادبي فورم پښین
چاپ شمېر.. ۵۰۰
پښتی .... نوید ارین
د چاپ کال........................ جنوري۲۰۲۱
چاپ ځای .... لاهور

د کتاب موندلو درک

کابل ... د شال اداره
کندهار ... مطالعه کتاب پلورنځی
کوټه ... تکتو کتاب کور

عرض

مثلث د حالاتو څرګنده نامردي را په ګوته کول غواړي، تر څو پوه شم چې دا هرڅه زما د خپلې بې غورې پایله ده.

د نن او پرون په کش او ګیر کې راګیر ستړي ځان مې د مرګي په کوڅو قدم وهل پیل کړي او اوس تر لمرختو ، لمر پرېوتو ته ډېر خوشبینه وي، زهٔ نه پوهېږم د تقدیر فیصلې به دا وي او که ما خپل تقدیر د بې غوره تدبیر په لاسونو کې اچولی دی.

په یوه درنه او وحشتناکه شپه کې ساه اخلم، دا یو ډېر عجیب حالت دی، زهٔ مې دخپل قبر ننداري ته ولاړ یم، یو څو نامعلوم افراد زما په اندامونو خاوري اړوي او په همدې توګه غواړي زما له ژوند څخه خپل غچ واخلي.

مقتصد ستړی

د کابل باغروره ښار

۱۳۹۹ کال نامعلومه نېټه

زموږ لپاره به ښه دا وي چې تر خپل مرګ مخکې ژوندي او چمتو ووسو او دا به ربښتیا هم ډېر خوندور مرګ وي چې انسان يې له راتګ وړاندې ژوندی وي .

همت دا خبرې په ډېر ژور انداز سره تکرار کړې او بیا يې د ایمان لاس په لاس کې ونیو او زیاته يې کړه:

_ ګوره جانانه ! موږ تقریباً په ژوند کښې درې ځله مرو، لومړی دا چې مرګ ته پیدا سو، دوهم دا چې ناهیلې کېږو او دریم هم د ناکامۍ او ډار نوم دی چې موږ وژني.

_ دا خو زه هم منم چې له انسان پرته بل هیڅ داسې مخلوق نسته چې له ژونده يې زړه تور سوی او ځان يې وژلی وي، البته زه بیا دا وایم چې د ځان د وژلو لپاره به مناسبه واقعه کومه یوه وي، خو ځان وژنه به یقینا یوه زبردست او خوندوره تجربه وي!؟

د منټو "خودکشي " له لوستلو وروسته دا راته مالومه شوه، چې ځان وژل آسانه دي او د شرمندګۍ بهترین مثال دی ، د زهیر باچا خبره " ژوند ازغن بار دی او ښاغلی څوک به يې په لوځه شا وړي " د ځان وژنې لامل بېل بېل کېدلای شي، خو غربت او بې وسي هم ځان وژني دي. باچا یو بل ځای هم دا خبره یاده کړې چې "منټو هم خودکشي وکړه؛ د ده فطرتي مرګ نه وو او بیا خودکشي هم غیر فطري عمل نه دی، ولې طبیعیت هم د فطرت تابع دی. داسې ډېر مثالونه سته چې مشهورو خلکو د نجات اخري پړاو په خپله د ځان ختمېده وګڼل، صادق هدایت د Blend owl یا ړوند بوم ناول له لیکلو وروسته د نیویارک د یو هوټل په باد پکه ځان راځړوند کړ، خلک وايي دا يې ځکه وکړ و چې هدایت د ډېر شهرت او مقبولیت څخه تنګ راغلی و، لاکن زما په فکر هدایت د

خمېني د ړندو مقلدينو ګوابنونو ځان وژني ته اماده کړ؛ ځکه هدايت تخيلي انسان و او تخيلي انسان ډېر حساس وي."

همت بيا ورغبرګه: جانانه!

_ دا هم بايد وويل سي چې ځان وژنه شرط نه ده، زه تر دې وړاندې څو څو واره وژل سوی يم. په ژوند کې ډېر داسې وختونه راځي، که انسان ژوندی هم وي وژل سوی وي.

په واقعيت کې د ژوند هره لمحه ځان وژنه ده. د قوي اعصابو او کتابونو سره تړلي خلک دا د زهرو ګوټ قبلوي او ځان وژنې پورې يوه ترخه خندا کوي. د سبا په هيله ژوند تېروي.

دا وخت د شپې دوولس بجې وې، چې همت او ايمان په خبرو بوخت و، ايمان په ډېر خوند، خوند سره د شنه چای تاوده غړپونه ترستونې تېرول.

_ څه ډول بايد فکر وسي، هيڅ نه ارزي، ژوند د يو بدبخت تخم له دانې را ټوکېدلی دی، موږ له بيکاره تخم څخه د ښو حاصلو تمه لرو. دا هيڅ امکان نه لري؛ نور لا نور خو زه د خدای په دې خبره پخه عقيده لرم چې يوه ورځ به ورسره مخامخ کېږو او حساب به ورکوو، ددې حساب، کتاب نتيجه به څه وي! په دې مې چندان زړه نه پاکېږي.

_ که چېرې زه او خدای يو بل ته مخامخ سو، فوراً همدا پوښتنه کوم چې دومره مغرور او پر ځان مئين ولې وې؟

ايمان وويل:

_ کيدای سي دی ځکه په ځان دومره مئين دی چې د قدرت خاوند دی، خو دلته سوال دا پيدا کېږي چې د بنده په حق کښې تل ناخبره اوسېدلی، نو د بنده يواځې، دا حق و چې دنيا ورته جوړه کړي؟ نو که د بنده يوازې او يوازې دا حق و چې دنيا ورته جوړه کړي نو بيا يې د بخت کيسه څنګه رامنځ ته کړه، زه په بخت او تخت دواړو يقين لرم، خو زه

مې خپل بخت د خدای په لاسونو کښې نه وینم، زه هر وخت دا خبره کوم چې خدای یوائې په همهغه چا مهربان دی چاته چې یې ورپام دی.

او بیا خدای ځینې بندګان هم داسې پیدا کړي چې تر ده څو چنده په ځان مئین او مغرور دي، کټ مټ همداسې، هیڅ د چا زړه ته نه ګوري، زه په دې ښه پوهېږم چې د زړه کار یوائې وینه پمپ کول دي خو له مینې سره خامخا څه ناڅه تار لري. انسانانو ته خدای عقل ورکړی، خو دومره هم نه چې د عرش لاره پیدا کړي.

د اطاق ور ورو وټکېده، چې همت غوښتل ور ولاړ شي، ور له هغې خوا راخلاص سو، د دفتر ساتونکی و، سګرېټ یې غوښتل، هغه سګرېټ رواخیستل او ووت، له دې سره سم ایمان هم سګرېټ بل کړ، یو تریخ دود پورته کېده، تمامېده.

_ د سبا لپاره پلان څه دی، باید چیرته لاړ سو؟

همت ځواب ورکړ:

_ د سبا اټکل د موسم له اړخه آسان دی خو د قسمت په دې برخه کښې څه ویلی نه سم؛ خدای نه راضي کېدونکی څوک دی او که راضي هم سي هغه بیا د شیطان وس ورباندې بر وي او له شیطان سره د خدای هم تر وس تېره ده.

_ دا ښه ده چې د خدای تخت مو پر ځمکه چیرته نه دی، یو چا خو به په کاڼو ویشتلی وای، دا څنګه کیدای سي چې چاته یې زړه سي، له ازله سمه برخه ورکوي او که چاته یې زړه نه سي نو هیڅ. بخت یو خیال دی چې زموږ په روح کښې کرل سوی، په قسمت او دې ته ورته نورو شیانو باور کول یوازې یو مذهبي اړخ درلودلی سي، خو زما ورباندې هیڅ زړه نه پاکېږي.

هغه څه چې زما ورباندې یقین کېږي هغه شیطان دی، شیطان یو

خوندور حقیقت دی چې د ګناه تله یې درنه کړې ده، ګناه هغه څه ده، چې زموږ زړه ورباندې مینځل کیږي، یانې دا هم یو حقیقت دی چې د منلو وړ ګرځېدلی، هرڅومره ګناه چې کولای سې کوه یې دوزخ درته سترګې په لاره دی، خو د ثواب او جنت نه کوم معیار شته، نه مقدار.

ایمان ورغبرګه کړه:

_ د نشې او تماشې یاران یا د خدای یا د شیطان تحفه وي، پر ما یوازې د شیطان لورینه ده، ځکه خو د خدای له عظیمې او مهربانې تحفې بې برخې یم.

او پسې زیاته یې کړه "اذیت یې لوی اذیت."

همت وویل:

دا نو د ثواب او ګناه ترمنځ د یو خوندور جنګ پیل دی، ګټونکی یې یواځې او یواځې هغه شوخ او کرار څوک کیدلی سي چې لا تر اوسه یې د برېښنا په تارو ګوتې نه وي وهلې، اوس به هغه د الِ فرعون کیسې هم کومه خاصه فایده ونلري دوزخ شرمنده بولم.

د ایمان سترګې خوب درنې کړې وې، پخپل ځای کې وغزېد، د ناشناس غږ، ورو، ورو له ځان سره د خوب نړۍ ته یووړ.

★★★

ایمان له وخته ویښ و خو د همت له غږ سره سم یې ځان غلی کړ، هغه ژر ژر خبرې کولې، هله ! هله ! پورته شه تا خو ویل باید چیرته لاړ شو، که څه هم جمعه ده، خو بیا هم ناوخته ده، لمونځ دې هم قضا کړ. بیخي ډېرې نارې مې درباندې وکړې، ویدهٔ شوی وې هله نو پورته شه!!

بیا یې په میز پرته د کابل چاپ ورځپاڼه ور پورته کړه " ولسمشر

غني: ۴۰ کاله نږیوالې ټولنې د سولې له حق محروم ساتلي یو." له ځایه پاڅید او د ایمان په مخ یې له ګیلاس څخه سړې اوبه ورشندې وهلې، هغه یو دم راکېناست او وې ویل:

یاره جانانه! خوبونه مو یواځې تر سترګو پټولو محدود دي، زما په څېر ډېر نور څوک به هم وي چې د سوی غوندې په رڼو سترګو خوب ویني، مونږ دا د مجازي خوبونو عادت اخیستي یوو، حقیقت ته مو ورپام نه دی؛ نن څوومه ده یو خوندور خوب بې خوبه کړی یم خو آیا دا به رښتیا شي! که لکه د نورو هغو به د تور او سپین فلم په څېر یو خیال پاتې سي!؟

_ دا به وخت فیصله وکړي هله نو ته اوس پورته شه ناشته تیاره ده.

_ خو خبره دا ده چې وخت او بخت همیشه زما په حق کښې ګوتې وهي، کله یې هم په ښه زړه خپل حق رابښلی نه دی.

همت وویل، مطلب ؟

ـ مطلب دا چې د سولې بهیر له ډېرو هلو ځلو وروسته هم دا مهال کوم ځانګړی لوری نه لري.

څه کم لس بجې وې، بیخي ناوخته وه، پرته له دې چې نور څه ووایې، ایمان او همت په پټه خوله ناشته وکړه، د باندې راووتل او د میوند لیدو ته روان شول، د ورځنیو فعالیتونو او کړو وړو اکثریت پرېکړې به یې په دهٔ کولې، ټولو ته خورا ډېر نږدې او ګران ملګری و.

لاره کې بیا د دوی بحث د سولې په روان بهیر و، ایمان د همت د یوې خبرې په ځواب کې وویل : د قطر وروستۍ ناستې نه پس د سولې د بهیر د بري په صورت کې د موقت حکومت جوړول تر ډېره د ولس او سیاستوالو تر منځ د بحث لامل ګرځېدلی، خو د موقت حکومت طرحې زموږ ترمنځ د نویمې زیږدیزې لسیزې په پیل کې د مجاهدینو د تنظیمونو ترمنځ جوړ د موقت حکومت او له هغه وروسته خونړیو

کورنیو جګړو غمجنې خاطرې را ژوندۍ کوي، ځکه د زړهٔ ښه کېدو وړ نه ده.

همت ورغبرګه کړه ، دا خو پرېږده بل لور ته بیا سیمه ییز لوبغاړي لکه روسیه او پاکستان د خپلو سیاسي موخو ترلاسه کولو لپاره منډې ترړې وهي.

د غرمې ۱۲:۰۰ بجې دي خو د میوند په کوټه کې لا اوس هم تیاره جوړه ده، پردې کش دي او همدارنګه یو تریخ د سګرېټ لوګی .

★★★

زه خو وایم نن باید یو داسې ځای ته لاړ شو چې هلته هم خواړه وخورو او هم یوه ارامه فضا وي نن مې همداسې یوځه ته زړه شوی، میوند وویل.

په موټر کې کېناستل او له یو څه شیبې وروسته په "سوپر شینواري" کې وو.

اوهو دا خو بیخي زبردست، پدې شرط چې خوندور خواړه ولري، خوراک یې راوغوښت، یو دوه کاشوغې سوپ مې خوړ چې ملګري مې غبرګ کړ، مچ!!!

د همت په پیاله کې مچ و، میوند وویل کوم توپیر نلري، نوشجان ...

_ نه یار بیخي چټل دی، مچ یو ډېر چټل ...، په حقیقت کې هغه له هر ګام سره یوه باکټریا لېږدوي، تر اوسه پورې به بیخي کم داسې څوک وي چې له مچانو څخه یې کرکه نه کېږي، چیرته چې کثافات موجود وي هلته به مچ هم خامخا په یوه نه یوه طریقه ځان ور رسولای وي .

ایمان ویل:

_ زموږ شاوخوا هم داسې ډېر مچان شته، چې پاکو ذهنونو ته يو ډول خيرن وايروسونه لېږدوي، همدا وجه ده چې په ځينو اسانه مسايلو کښې د شک او تور ګمان ترمنځ راګير يؤ، موږ مخکې له دې چې ځان له ذهني ناروغيو وژغورو بايد له خپل شاوخوا هغه کثافات لرې کړو چې مچان ورباندې بونېږي.

بس په نه خبره يې ډوډۍ پرېښوده او د باندې راووتل، له يو بل دوکان يې د خوراک، څښاک شيان راواخيستل؛ په ښار کې ورو، ورو روان وو، ميوند په تلو، تلو کې يوه نوې خبره وکړه، په رب مې دې قسم وي، دا سرک به يوه نه يوه ورځ زموږ په وينو رنګ شي؟

همت ورغبرګه کړه، هو که تا همداسې ډرايوينګ کاوه نو حتماً...

.نه زه دا نه وايم، زما مطلب دا دی چې مخالفين مو هره شېبه څاري او دا ځای تر نورو هغو زيات خطرناک دی .

په کومه ګنا؟!

همدا چې هرڅوک ددې هيواد د يو روښانه راتلونکې فکر لري وژل کېږي به، کابل دا مهال د ځوانانو په يوې قتل ګاه بدل شوی، هغه ورځ دې وليدل چې د سولې ارزښت تر عنوان لاندې ليکچر مې وړاندې کړ څومره زنګونه يې راته ووهل.

دښمن مکار دی هم چالاک دی، د کور په تالۍ څټو مې د سر سړي په چاړ، چاړ اخلي، خو زما د قام سړي به بيا هم سنګر ته نه پرېږدي. اوس مو د شعور سزا سنګسار راته ټاکي، دا ځکه چې موږ د مشالونو په وژلو چوپ پاتي شوي يوو.

همت زياته کړه:

زه له طالب يا کوم بل چا څخه دومره وېره نلرم، څومره چې له همدې خپلو ملګرو لرم، کوم چې په غونډو او فکري فعاليتونو کې راسره برخه اخلي.

ایمان وویل:
.د خر او برګ دواړو سرونه د یو او بل په اخورونو کښې دي، دوی په فطري ډول دې ته جوړ دي چې یو بل وزغمي، دلته د رنګونو تفاوت شرط نه دی؛ بلکې حقیقت دا دی چې دوی څنګه یو روڼ اصلیت ته تاوان ورسوي، زه دا نه وایم چې ښه او بد نشته، خبره داده چې هر یو یې خپل رنګ په سم ډول سر ته نه شي رسولی، ځکه خو د روڼ اصلیت د بدرنګۍ لامل وګرځي .

درې واړو په یوه داسې ټولنه کې په رضا کارانه ډول د خلکو فکري او شعوري بیداري ته کار کاوه، چې هرڅه یې د مذهب تر دایرې محدود خو له بیخي زیات افراطیت سره پرمخ وړل کېدل او هره هغه خبره چې د پوهې او حقیقت په بنیاد به وه، کفر ګڼل کېده.

★★★

۲۸ اسد چې د هیواد د خپلواکۍ له ورځې سره برابره ده، نن ورځ بیا هم دوی یوې غونډې ته روان وو، چې په لاره کې وربانديې ډزې وشوې، که بخت یې زورور نه وای بچ کېدل یې که ناممکن نه و، مشکل خو به ضرور و.

امنیتي سرتېري په خورا حوصله مندۍ سره دوی ته ډاډ ورکاوه او ورته ویل یې:
د ګوتو په شمار څو وحشي کړۍ ددې خلکو حوصلې نشي وژلی، موږ ددښمن په وړاندې کمزوري څوک نه یوو، ژوند کوو او نورو ته مو د ژوند کولو موقع ورکړې ده.

ایمان د سرتېري په ځواب کې ورغبرګه کړه، تاسو یاست چې موږ یوو، دا ښکاره خبره ده، چې زموږ په ژغورولو کې لومړی خدای او بیا

تاسو ونډه واخیسته، ستاسو شهامت ته سلام!

او هو هیله کوم اجازت راکړئ موږ د خپلواکۍ د ورځې په اړه جوړې شوې غونډې ته روان یوو باید ژر ځانونه ورسوو دا ډېره اړینه ده.

غونډه پیل وه، دوی یې په جریان کې تالار ته دننه شول، دا وخت یوه دنګ ځوان په سټېج داسې وینا کوله:

"د خاورې او د خلکو د دښمنانو په وړاندې د خپل مظلومیت اظهار د دښمن ځناورتوب په شعوري توګه منل دي، خو د دښمن په سترګو کې سترګې اچول مزاحمت دی او وحشت ته یې وحشت ویل په کار دي.

یو څه وخت او کار لا نور هم غواړي چې دا په ذهن ړانده خلک بینا سي، اوس هم دلته یو څوک شته، چې پر دې مفکوره پر مخ وړي او د دوی په وړاندې حقیقت بیانول ناداني ګڼل کېږي. "

هغه زیاته کړه:

زموږ نظر نن هم روښانه دی او پرون هم ټولو ته څرګند و، «تر څو چې پښتانه له فکري پلوه بیدار او له ذهني غلامۍ څخه خلاص نسي د سیالانو سیال نشي ګرځېدلی.»

هغه په خورا خوندور انداز کې خپلې خبرې ورونغښتې او له سټېج څخه راکښته سو، ویاند ټولو نورو هغو راغلو میلمنو ته ښه راغلاست ووایه چې همدا اوس تالار ته دننه سوي وو...

ورپسې یې ایمان سټېج ته وباله؛

څوک شته چې تر دې مشعلونو څادر وګرزوي او د تور شمال مخه ونیسي، چې دا ډیوې مړې نسي. لمر او سپوږمۍ په ژوند باندې وړیا رڼا او تودخه خرڅوي، د کایناتو انسان او خدای تر منځ چې کومې اړیکې دي. دا ټولو ته ښکاره دي. انسان د دې حق لري، چې د خپل خدای په لټون پسې د کایناتو په رګونو کښې ننوزي، حقیقت به هر وخت

حقیقت وي، حقیقت هیڅکله پټېدلی نسي.

په تالار کې چوپتیا وه ، ټول د ایمان خبرو ته په حیرانتیا غوږ وو؛ زموږ خپلواکۍ په ویښتیا او فکري بیداري پورې اړه لري. کله چې مو ځانونه بند او فکرونه ازاد کړل. بیا کولای سو چې په ارامه سره الوت وکړو، ژوند وکړو او د پرمختګ په لور ګامونه واخلو. هیڅ یو هیواد تر هغه وخته پورې ازاد او خودمختار هیواد نسي کیدای، تر څو خلک یې له ذهني غلامۍ څخه خلاص سوي نه وي.

دا هیواد په موږ حق لري، موږ ته پکار ده چې هیواد ته کار وکړو، لږ تر لږه د خپل هیواد درناوی وکړو او د هغه پر ضد د منفي تبلیغاتو مخنیوی او په وړاندې یې نیغ په نېغه ودرېږو، په سیاسي ګوندونو کښې چټل فکرونه سته، چې د خلکو له سپېڅلو احساساتو ناوړه ګټه پورته کوي. همدارنګه شته ځیني ناولې کړۍ چې په یوه نه بله پلمه هیواد او خلک تخریبوي.

تالار چک چکو واخیست ...

هغه په ډېر جدي انداز خبرې کولې؛

حکومت او چارواکې تر خپله وسه پورې د یو نه یو چا او یا هم یوازې او یوازې د خپل ځان په مذهب وي، عموماً موږ ته د ملي ګټو ته ژمن پاتې کیدو درس هغه چا راکړی کوم چا چې تر ننه ملي ګټې په پوره مانا پېژندلې نه دي، هر هغه څوک چې د ملي ګټو په اړه غږېږي، د پالنې او هغو ته د ژمنتیا خبرې کوي. پخپله غل دی، ولې دا د هیواد په هر وګړي فرض ده، چې تر خپلو ګټو ړومبی باید ملي ګټې په پام کښې ونیسي او هغو ته ژمن پاتې شي.

تالار کې بیا هم شور او چک چکو زور ونیو...

ایمان د منني تر څنګ خپلو خبرو ته دوام ورکړ؛

له خپلواکۍ پر ته ژوند ستونزمن دی، پر ته له هغې موږ وګړي له

هيڅ سره برابر، ستړي، ستومانه، نا هيلي، او له هرڅه څخه لاس مينځلي به ناست يوو، زمونږ د زړونو تودوالی په خپلواکۍ کښې نغښتی، مونږ بايد په دې پوه سو چې له هيواد سره مينه د ايمان برخه ده، او هر هغه څوک چې له خپل هيواد سره مينه نلري، د کامل ايمان څښتن نشي کيدی، زمونږ عزت او ناموس د سپېڅلې خاورې په ساتلو کښې دی، که هيواد او خاوره مو خوندي وي. ناموس مو خوندي دی او کنه ...

دا ددې هيواد غږ دی، دا د شاه غازي آمان الله غږ دی. دا بدرګه کړئ او وواياست:

زه يو ازاد او خپلواک وطن يم، خپلې رايې، خپل جمهوريت، خپل ولسمشر، خپل پارليمنټ، ادارې، لويه جرګه، او هر هغه څه چې لرم، چې د يو ازاد، خپلواک هېواد لپاره ضروري دي.

کله چې غونډه پای ته ورسېده، يو ښاغلی يې څنګ ته راغی او ورته وې ويل، ته هيڅ ښه نه کوې، که دا فعاليت همداسې دوام ولري پايله به يې ښه نه وي، اوس د داسې خبرو کولو وخت نه دی.

ايمان په پټه خوله ترې روان شو او له ځان سره يې وويل:

- کيدای سي زه ملامت يم يا که وو ايم هو زه ملامت يم بيا هم سمه ده، ځکه چې ملامت يم تاته او ددې خلکو په وړاندې؛ د سترګو رڼولو حق نلرم. ژبه مې په ستونې پورې تړلې ده، چيغې مې په مرۍ کښې غوټه دي او همدارنګه د عقل تر وس تېره ده، د فکر ساه ختلې يواځې او يواځې تور ګمان دی چې خبرې يې اوربدل کېږي، غږ يې بدرګه کېږي.

★★★

پام وکړئ یو تازه خبر ته!

راپورونه وايي چې تېره شپه نامعلومو وسلوالو یو تن ځوان په خپل کور کې وژلی دی، ویل کېږي دغه ځوان په ښوونځي کې استاد و او وخت ناوخته يې په مدني او سیاسي فعالیتونو کې هم برخه اخیسته.

د تلویزون په پرده د همهغه ځوان انځور و چې تېره ورځ يې د خپلواکۍ جشن غونډې ته وینا کوله.

میوند اخ کړه، اخ خدایه اخ

دښمن تل د حقیقت غږ خاموشه کول غواړي، دوی که هرڅومره له تشدد او وحشت څخه کار واخلي بیا هم یو رښتونی او حقیقي غږ خاموشه کولای نه شي، بلکې لا زیات به بدرګه کېږي، دا ډول کړنې یوازې او یوازې د دوی په ناکامۍ دلالت کوي.

ایمان چې دا وخت بیخي غلی ناست و او ځان يې په کتاب بوخت ښود د خبر په اورېدو يې داسې ژر کتاب کېښود او اه يې کړل؛ د انسان په جامه کې پټ له وحشي ځناورو څخه نور نو د څه تمه کیدلی سي ؟! خو همدا چې د انسانانو وینه وزبېښي او د ماشومانو له ژړا خوند واخلي.

همت دتلویزون کانال بدل کړ، خبر و؛ «افغانستان کې سوله د پاکستان او سیمې په ګټه ده»

تلویزون يې بند کړ او له ولاړېدو سره سم يي وویل:

. افغانان او بیا په خاصه توګه پښتانه په تاریخي او مذهبي حواله داسې ګونګ پاتې سوي دي لکه هیڅ شی چې يې تر اوسه نه لیدلي او نه هم اورېدلي وي. دا دومره وحشتناکه کیسه تمامېدلی سي، چې په هیڅ ډول به د راتلونکو نسلونو لپاره د زغم او حوصلې وړ نه وي، لاکن په لاس به هم څه نه ورځي، متل دی چې تر ورخ تېري اوبه بیر ته نه راګرځي.

خو بیا هم ددوی خپل تصمیم ونیو او ځوان ته یې د عدالت غوښتنې لاریون راوباله، ملګرو ته یې زنګونه وکړل او په ډېر کم وخت کې هرڅه اماده هم شول، د لاریون ترسره کېدلو وروسته خپلې کوټې ته راغلل، یو بل ملګری یې هم ورسره و، د چای څښلو پر مهال هغه دا خبره وکړه، تاسو په رښتیا سره هم هیڅ ښه نه کوئ، ددې ټولنې له دود او دستور سره په تضاد کې روان یاست .

ایمان ورغبرګه کړه:

زه په دې ښه پوهېږم چې زما ددې تور بې خونده حالت لامل څوک دی، مګر بیا مې هم په خوله لاس نیولی، د ژوند کولو حق غواړم او دا حق باید راکړل سي .

.سمه ده زه به هیڅ هم نه وایم څوک په چا څه کار لري؟! هرڅه چې کوې کوه یې.

.خو دا نو بیا څه مانا چې ستا کړنې ددې ټولنې له دود او دستور سره خلاف دي، رواج د اسلامي دین زېږنده نه ده او همدا رواجونه دي چې په مونږ یې د مذهب دایره تنګه کړې ده .

همت زیاته کړه:

هر کله چې انسان خدای او ځان د مذهب له دایرې د باندې د خپل فکر په ازاده فضاء کې وپېژني، ځان او خدای درک کړي بیا یو کامل انسان کیدلی سي، پښتانه چې په فکري توګه د مذهب په دایره کې زندۍ کېږي او زندۍ شوي دي اوس هم لا پدې توانیدلي نه دي چې خپل خدای او ځان وپېژني، که وي هم نو ډېر کم پښتانه څوک به وي. پښتانه چې د ویښ فکر خاوندان دي، په غیر مستقیم ډول له فکري بیداري څخه لري ساتل سوي دي، د مذهب په نوم افراط ورباندې تپل کېږي، هغوی چې ځانونه یې وپېژندل د خپلو ګټو لپاره په پښتو او پښتنو کې د ویښ فکر مشالونه او ډیوې وژني .

ایمان په ډېره نرمه لهجه خبرې پیل کړې:

موږ باید پدې پوی سو چې په رښو سترګو ړانده یو او تر خپل کور پورې یواځې هغه لار راته مالومه ده چې ورباندې تګ راتګ کوو، او دا ډار راسره دی که یو قدم ها خوا یا دې خوا ته کېږدو خپله لار به ورکه کړو . لاکن داسې نه ده څنګه چې فکر کوو، که موږ په همدې لاره شا او خوا ته سترګې واړوو ډېر څه لیدلی او پیژندلی سو.

دا وخت میوند هم له حمامه راووت، په داسې حال کې چې ویښتان یې ږمنځول په خپل ځانګړې طنزیه انداز یې وویل:

. افغانان په یوه بله پلمه ځپل سوي او د تعلیمي او ښوونیزې برخې څخه لري ددې لپاره ساتل سوي دي چې په فکري توګه ړانده، کاڼه سي، دلته له ملا څخه دا پوښتنه کول کفر دی چې (جنت ښه دی که فاریس؟) د ملا خپل اولادونه په لندن او فاریس کښې زده کړې کوي او زموږ اولادونه جنت ته لېږي که جنت تر فاریس ښه دی نو ولي ملا خپل زامن او لوڼې جنت ته نه لېږي ؟! .

.خو اوس دوی دا وایي چې دا هیواد اشغال دی؟

عجیبه ده زه خو بیخي حیران پاتې یم دا څه احمقتوب دی؛ افغانستان ته د شوروي ځواک له راتګ سره ښوونځي، پلچکونه، لویې لارې، تعلیمي او د بیارغونې ادارې او ان تردې چې جوماتونه کافر سول، د جهاد په نوم د ورانۍ پروژه پر مخ یووړل سوه او همدا تراوسه پورې دوام لري، نن همهغه سور ځواک په پاکستان کې فوځي تمرینات کوي لاکن په سوالیه نظر کوم چا ورته وکتل؟!

میوند زیاته کړه:

ټرمپ سعودي ته ولاړ، د کعبې امام د نوموړي راتګ او ناسته د خیر او برکت ناسته وبلله، په افغانستان کې د امریکا څخه په مرسته اخیستلو افغانان کافران کېږي او وژل کېږي، دا اودغسې نورې ډېرې

خبرې سته هغه پخپل ځای خو له دې وروسته به "ټرمپ" حاجي ټرمپ حاجي صاحب وي.

ټولو په یو ځایي سره وخندل ...

او بیا همت وویل:

د ښمن د خپلو ګټو او بریالیتوب لپاره زموږ د هیواد ځوان نسل خپل ذهني غلامان ګرځوي، دوی تل هڅه کوي هغه کسان راښکته واخلي چې په فکري او شعوري برخه کښې تر نورو شتمن وي، د حقایقو په لټه کښې وي،او همدارنګه هغه مشالونه مو وژنې چې د خپل ویښ عقل په رڼا کښې د تور او سپین څېړنه کوي .

موږ به زرګونو زړور، باشعوره ځوانان او پېغلې د مذهب تر نامه لاندې د افراط په رسۍ کښې زندۍ کړل.

افراطیت په افغانستان کې د عقیدې او اعمالو له لحاظه ستونزې جوړې کړې دي همدا وجه ده چې بې ځایه قتلونه کیږي ښځې سنګساریږي، ډیوې او مشالونه وژل کیږي.

د هیواد او خلکو دښمنان له مذهب څخه په استفادې د ځان او سیاسي ګټو لپاره په حقیقت سترګي پټوي، د هغو کسانو لاس نیوی کوي چې په ذهن ړانده دي او په ړندو سترګو قضاوت کوي.

او دا باید ومنو چې، د اسلام دین وحشت نه دی؛ بلکې د تروریزم پر خلاف، د سولې، عدالت، ریښتیولي، فطرت، عقل او تفکر یو بشپړ دین دی، دا باید څرګند شي چې د ظالمانو او سر کښه خلکو د حاکمانو او همدارنګه د هغو سیاسي مذهبي ګوندونو په وجود کې چې په غیر مشروع ډول د ډار او افراطیت په وسیله پر خلکو، قومونو، ټولنې او قانوني دولتونو د قبضې او تسلط لپاره په تاوتریخوالي لاس پورې کوي او د خپلو جنایتکارانه موخو لپاره ملتونو او ټولنو ته مادي او معنوي تاوانونه رسوي.

. دا تورمخی سیاست او سیاسي لوبه په دې نه ارزي چې سپېڅلی دین ورپسې یاد کړل شي؛

سیاسي ګوند مشران ځان د هیواد نه بولي، هیواد د ځان بولي، تل تر هیواد او ملي ګټو وړاندې د ځان په غم کښې وي .

او همدارنګه سیاسي ګوند مشران تل په خوږو خبرو او ژمنو سره ځان تر یو ځایه رسوي، کله چې په ارامه څوکۍ کښېناستل خپله تنده د ولس په وینو ماتوي، ډېر کم داسې څوک به پیداکېږي چې له خپل ځان سره، سره د هیواد او خلکو غم ورسره وي، ماته تر ولسمشر او ټولو ګوند مشرانو هغه یو عسکر غوره دی چې ددې وطن د خاورې او ولس د ساتنې لپاره په اوړي کښې تاوده لمر ته او د ژمې په یخنۍ کښې وړی، تږی په پوره ایمانداری سره خپله دنده ترسره کوي.

ولسونه چې خپلې وږې، تږې ورځ اخیستي وي په ړندو سترګو مزل کوي، په هر نوي ګوند او ګوند مشرانو باور کوي. که څه هم تردې وړاندې پخوانیو چارواکو ددوی ټوله شتمني له ځان سره وړې وي .
که د کوم هیواد ولس او چارواکې دواړه ځانونه د هیواد وبولي، ترځان هیواد او ملي ګټو ته ژمن ووسي په رښتیا سره چې دوی به د یو خوښ، کلک، شتمن او خپلواک هیواد اوسیدونکي سي.

موږ لا اوس هم که چا وویل " تو غوږ دې سپي یووړ " ددې پرځای چې غوږ ته لاس وروړو په سپي پسې منډې وهو.

★★★

اوهو په دا نیمه شپه د چا زنګ کېدلی سي؟!
همت کتاب کېښود، له ځایه پاڅېد، موبایل یې راواخیست او ځواب یې ورکړ، سلام! همت یم څوک یاست او څه خدمت مو کولای شم؟

. زه پوهېږم چې څه خدمت نشې کولای، که خوښېږي دې ژوند وکړې نو په کوچنۍ خوله لويې خبرې مه کوه . . .

هغه په دروند غږ خبرې کولې او په لهجه کې يې زور ښکاره کاوه، همت ځواب ورکړ:

. ته غواړې څه ووايې؟ اخېر څه خبره ده ستا مطلب څه دی؟

. له هغو کسانو لرې ووسه، که داسې نشې کولای نو خپل مرګ ته دې چمتو شه . . . د خدای په امان!

د همت له سترګو خوب وتښتېد، هرڅومره اړخونه يې چې بدل رابدل کړل، بيا هم ترسهاره اندېښنو خوب ته پرېنښود.

له ځايه پاڅېد او د هغه سمينار لپاره يې تياری ونيو چې سبا ته په ولايت مقام کې "د بشري حقونو د نړيوالې ورځ " تر عنوان لاندې جوړېده.

ايمان او ميوند ته يې زنګونه وکړل، درې واړو ناشته د ښار په يوه هوټل کې وکړه او له هغه وروسته د ولايت مقام په لوري روان شول.

غونډه پيل وه، درې واړه د ميوند د ناوختۍ له امله لږ څه ځنډېدلي وو، کله چې تالار ته دننه شول، وياندوی ورته ښه راغلاست وويل او ددوی درې واړو يې ځانګړې مننه وکړه.

دا وخت په افغانستان کې د بشري حقونو د کميسون يو غړي په سټيج بيانيه ورکوله " 'افغانستان کې د جګړو او تاوتريخوالي له کبله بشري سرغړونې شوې'

د افغانستان د بشري حقونو خپلواک کميسيون د افغان جګړې له ښکېلو خواوو غوښتنه کوي چې جګړه او وينه توېيدنه بس کړي.

او پسې زياته يې کړه، د افغانستان د جګړې د ختمولو ارزانه لاره بين الافغاني خبرې دي، او پکار ده چې موجوده لاسته راوړنې د سولې په خبرو کې قرباني نه شي.

بیا یې د سولې په خبرو کې د جګړې د قربانیانو، ښځو او ماشومانو د حقونو په ساتل کېدو ټینګار وکړ.

تر هغه وروسته ویاندوی د همدې ولایت د جندر امره مریم سټیج ته وغوښته، مریم پخپل ځانګړې انداز سره خپل ویښتان او ټیکری منظم کړل، او د سټیج خواته لاړه، خپلې خبرې یې د ګډونوالو په مننه سره پیل کړې:

" افغانستان کې د روانې جګړې او ټکني امنیت له امله د بشري حقونو وضعیت خواشینونکی دی."

مریم په پسته ژبه او خوندور طرز سره وینا کوله:

" تېرو شاوخوا ۱۱ کلونو کې په دې هېواد کې څه باندې ۹۲ زره ولسي افغانان د جګړې قرباني شوي دي."

دې وویل، بشري حقوق او د ښځو حقوق باید د ټولو لپاره وي، د ترهګرۍ پېښو او کورني تاوتریخوالي کې د وژل شوو ښځو قضیې دې وڅېړل شي.

او په افغانستان کې د جګړې ښکېلې خواوې باید د جګړې د قربانیانو په ځانګړې توګه د ښځو او ځوانانو غوښتنې واوري.

مریم په ډېر یو زبردست انداز سره خپلې خبرې را لنډې کړې او په دې ډول سره د تالار له ټولو اړخونو یې په ویاړ لاسونه وپړ کېدل.

د غونډې ویاند له مریم مننه وکړه او همت یې د وروستي ویناوال په توګه دریځ ته وباله، همت دریځ ته له پورته کېدو سره سم خپلې خبرې داسې پیل کړې:

" یوازې هغه مهال خپلو ګډو موخو ته رسېدای شو چې ټولو انسانانو ته یو شان امکانات ورسېږي. "

تېرو دوو لسیزو کې نړۍ په افغانستان کې د بشري حقونو په تړاو د ناوړه پېښو شاهده وه، چې انکار به ترې منطقي نه وي. پر ملکي موخو

ځانمرګي او نور بریدونه د بشري حقونو د نقض یو مصداق دی. تېرو دوو لسیزو کې بې‌شمېره بمبارونه، ویجاړونکې جګړې، له هغو وسلو کار اخیستل، چې د ډېرې وژنې وړتیا لري، له اړتیا پرته له لویو بمونو ګټه اخیستنه د نړیوالو بشر دوستانه حقونو ښکاره نقض بلل کېږي.

او دغه راز تېرو شلو کالونو کې په افغانستان کې د بشري حقونو لاسته راوړنو هېوادوالو ته په ځانګړې توګه ښځو او ځوانانو ته په سیاسي، علمي، فرهنګي، اقتصادي او ورزشي برخو کې ښه زمینه برابره کړه؛ دې چارې له نړۍ سره ونښلاوه او بیرغ یې د نورو هېوادونو تر څنګ ورپېد.

جنسیتي، قومي او نژادي تبعیض، له ښځو ناوړه ګټه اخیستنه او د قوم او نژاد له مخې کسانو ته د سرچینو محدودول په دې دوره کې د بشري حقونو د نقض بېلګې دي. دا باید له یاده ونه باسو، چې د جګړې پر مهال د بشري حقونو پر ضد ډېری پېښې د افراطي او جمهوري نظام ضد ډلو له لوري شوې دي.

همت زیاته کړه، له بده مرغه افغان دولت تر اوسه پوري هم ندی توانیدلی چي یو جنګي جنایت کار محکمه کړي او له قانون څخه دغه معافیت نور کسان هم دې ته هڅولي چي بشري حقونه تر پښو لاندي کړي.

نو د بشر د حقوقو ورځ دې بشر ته په حق ور کولو ولمانځل شي نه په تشو شعارونو.

د جندر امره خصوصاً له همت او د هغه له خبرو څخه زیاته متاثره سوه، د سمینار تر ختمېدو وړاندې د هغه و خواته ورغله او په غوږ کې یې یو څه ورته وویل، کله چې سمینار پای ته ورسید مریم له همت سره د کافي څښلو پر مهال یوې خواته په مېز کېناسته او هغه یې زیات تشویق کړو، دا وخت همت او مریم یو بل ته په روحاني حواله یو بل ته

بیخي نږدې شوي ښکاریدل، مریم له همت څخه د اړیکې شمېره وغوښته، همت پرته له دې چې څه ممانعت وکړي خپله شمېره یې مریم ته ورکړه او له یو بل څخه یې رخصت واخیست.

★★★

د نن مازدیگر مجلس داسې سره پاشلی غوندې و، او ددې وجه هم د همت گوښه والی و، د هغه په ذهن کې یوازې او یوازې د مریم ښکلې څېره تاوېده راتاوېده، دا وخت میوند هم چای راووړ او په خپل ځانگړي انداز سره یې ایمان ته په اشارې وویل، دا دی بچیش!! د زعفرانو چای مې درته راووړ.

که څه هم د همت د زعفرانو چای ډېر خوښ و خو نن یې داسې خاص لیوالتیا څرگنده نه کړه، په زړه او ذهن کې یې یو نوی احساس په ټوکېدو و، هغه شوخ او مینه ناک د مجلس مالکې همت نن یوې خواته غلی ناست دی او د هیڅ شي سره لیوالتیا نه ښیې، د هغه په ذهن کې د هغې ښکلې پېغلې څېره چې په شونډو یې یوه خوندوره مسکا کرلې وه گرځي هغه له ځانه وتلی او روح د یوې بلې روح سره یوځای په دښتونو مزل کوي.

په همدې ډول زړه نا زړه ټول خپلو کورونو ته رخصت شول، همت هم ددې پرځای چې له ایمان سره په موټر کې لاړ سي، پیاده روان سو، خو د ایمان له بیا بیا ټینگار سره مجبوراً په موټر کې کېناست، په لاره کې یې د ایمان هیڅ یوې پوښتنې ته هم مثبت ځواب ورنکړ، همت په تکرار سره هم دا یوه خبره کوله، "یاره جانانه دا دومره خبره نه ده، نه پوهېږم داسې یوڅه د ستړیا احساس کوم نور داسې خاص څه نشته" کور ته په رسېدو سره یې له ایمان رخصت واخیست او لاړ.

ماخستن هم پرته له څه خوړلو خپلې خونې ته لاړ، که کتاب ور واخلي، بیر ته یې کېږدي، که تلویزون چالان کړي هیڅ یوه خپرونه یې نه خوښېږي، ریموټ ږدي، موبایل ور اخلي د مریم نمبر ته په کتو سره د "هو" او "نه" ترمنځ په جګړه اخته دی، زړه یې ورته وایي مریم ته زنګ وکړه او عقل یې ورته وایې، ګوره همت جانه داسې ونکړې، په همدې کش مکش کې د مریم زنګ راځي ...

.سلام! همت یم او تاسو؟

که څه هم دی پوهېږي مریم ده خو بیا هم پدې پوښتنه ټینګار کوي...

.ولې و مو نه پېژندم؟

.نه هیله کوم، که ځان دې رامعرفي کړې ډېره به ښه سي.

.مریم

.د جندر آمره (؟)

. بیخي ژر او په پوره توګه دې وپېژندلم او هو رښتیا مزاحمت نه وکړم له خوبه خو به مې نه یې راویښ کړی؟

د مریم په لهجه کې د مینې او ناز یو په زړه پورې رنګ و ...

نه هیله کوم، څه خدمت مو کولای شم؟

داسې خاص څه نه، یوازې غوښتل مې ږغ دې واورم، ته ډېر ښه یې! همچنان

بښنه غواړم چې مزاحمت مې وکړ، اوس لپاره ښه وخت

داسې کومه خبره نه ده

په هر حال بیا خبرې کوو، خدای دې مل سه

او له دې سره یې اړیکه پرې شوه.

همت خپل موبایل داسې ټینګ په زړه پسې ونیو او بیا یې ښکل کړ، هلته مریم هم له یو عجیب احساس سره مخ وه، دا زه څه کوم په ما

باندې څه شوي دي؟ زه ولې هغه سره ته زنګ وهم؟ هغه څوک دی؟ لا خو زه هغه سم پېژنم هم نه؟ داسې څنګه کېدلای سي؟ خپل لیپ ټاپ یې راواخیست او د همت نوم یې په فیس بک کې ولټاوه، "همت آرین" د ملګر تیا بلنه یې ور ته ولېږله او له دې سره سم یې میسج هم ور ته وکړ "سلام ښاغلی آرین صاحب، مریم یم." میسج ولېږل سو، خو دا یې تر لېږلو وروسته له یو ډول پښېمانۍ سره مخ شوه او بیا یې د پروفایل په کتو بوخته سوه. د هغه لیکنې، شعرونه ، مقالې او انځورونه یې تر نظر تېر کړل.

★★★

یاره جانانه دا هرڅه څومره په بې خوندۍ سره روان دي .

ایمان په پرلپسې توګه میوند ته زنګونه وهل او ژر، ژر یې خبرې کولې:

لیوه ډېر وحشي ځناور دی، کله چې وږی او خېټه یې تشه سي بیا پرخپلو اولادونو هم خوله ور اړوي؛ دوی که هرڅومره د ښکار پر وخت یوه ډله ووسي، خو تر ښکار کولو وروسته یو د بل سره همغږي نه پاتې کېږي مګر سپی بیا دا عادت نلري، یو وحشي هیڅکله نرم مزاجه نسي کېدلی.

سپی تر هغو پورې له خپل کور او خاوند سره خیانت نه کوي ترڅو یې په وفادارۍ کښې لیونتوب ته نه وي رسېدلی؛ زموږ یو سپی چې د کورنۍ په نه شتون کښې مو د ګاونډ کره تللی اوس له ټولو مرور دی او بیخي مو په شناخت پښېمانه دی، نه پوهېږم چې ولې؟ یوازې هغه وخت لکۍ ښوروي چې کوم بل پردی څوک راسره ویني، موږ د خپل سپي په پخلاینه کښې په مکمل ډول پاتې راغلي یوو، دا ځکه چې دی غلط

سوی او د انسان په څېر سرزوري کوي نو له انسان څخه ددې برعکس تمه(؟) دا هیڅ امکان نلري.

یوچا به دا خبره کوله: سپي په لویه تېره وړوله چې تر ډېرو کوږنچېږي خو زه بیا دا وایم چې سپي وپاله ترڅو پالنه دې وکړي؛ ډار له لېوانو پکار دی چې هیڅکله له خپل وحشي عادت څخه نه راګرځي.

همت که څه هم نه پوهېده چې ایمان ولې او د څه لپاره د سپي او لېوه په اړه خبرې کوي خو بیا یې هم هغه ته ښه کلک غوږ نیولی و.

ایمان همداسې لګیا و:

ما د دې نړۍ له ټولو وحشي لېوانو هغو سپو ته پناه راوړه چې د ټولو اهلي حیواناتو ترې کرکه کېده، زه په دې ښه پوهېږم چې لېوان سپي خپل اولاد بولي خو داسې نه ده ، ځکه لېوه خپل بچیان خوري او سپي یې د ځان په څېر پالي؛ څېره د چا باطن ته ورته نسي کیدلی که څه هم سپي او لېوه د یو بل همشکله دي خو سپي د ښار او ښکار لپاره په کورونو کښې پالل کېږي او لېوه بیا برعکس.

همدارنګه سپي په یو کال کښې مکمل سړی سي، خو انسان تر څو کالونو پورې سړی خو څه کوې هسې په نوم انسان هم نسي کېدلی، زه د سپي په نن، سبا او نورو ټولو ورځو باوري یم، که څه هم انسان عقل لري خو تر سپي هوښیار نه دی؛ سپیان ډېر ښه خلک دي په هرچا کار نلري، هرڅه په ځان منلی او زغملی سي، سپي په ټولو هغو انسانانو ملامت دی کوم چې دی یې په کاڼو ویشتلی.

همت په طنزیه انداز ورغبرګه کړه، یاره نو؛

اوس که ته غاپې او که نه غاپې، سپي څوک ددې لپاره ساتي ترڅو خپل او پردي دواړو ته که شپه وي او که ورځ باید وغاپي، له سپو څخه د انسانیت تمه کیدلی سي، خو له انسانانو څخه د انسانیت تمه څه چې د سپو تمه هم نه سي کېدلی، ځکه سپي ایماندار دی، وفادار دی او دې ته

ور ته نور ډېر ښه خویونه لري خو انسان که ایماندار سي، وفادار به نه وي او که وفادار سي ایماندار نه دی، دلته د وفا او ایمان دواړو تر وخت مخکې لا سودا سوې ده .

خو زه هم همدا وایم

د خدای په دا دومره خدایې کې تراوسه پورې پر ما باندي یو ښه خروړی سپی پیر زو نه سو، نه پوهېږم.

چې زما بخت کومې تورې پېشو څټلی که څه بلا ؟!

بیخي بل وړ کیسه ده، دلته بیا دا نیمچه او تازي سپي دومره ډېر دي چې په کومه کوڅه راوګرځې یوه دوه خو به خامخا وویني، هغه هم ښه شوقي چې خوندور غړوندي یې هم په غاړه وي.

تازي سپی وساته، خدړ یې بیا څه دی ها؟

. اوس نو په تازي سپي څه اعتبار پکار دی، هغه که هرڅومره ښه ښکار کولای سي، بیا هم څښتن ته هغسي وفادار نسي کیدلای لکه څرنګه چې خدړ سپی وي.

ته بیا د قدرت دې اړخ ته وګوره، چې زما بیا په ټوله کښې له خدړ سپي سره جوړه ده، دا په دې چې خپل او بل دواړو ته په یو نظر ګوري او همدارنګه د وچې او لمدې مړۍ فکر ورسره نسته، خپله دنده په ښه توګه سر ته رسوي، همدا د یو ښه سپي خاصیت هم دی چې شپه او ورځ څک غوږونه ونیسي بیدار وي.

دوی دواړو لا همدا خبرې کولې چې میوند هم راورسید، ایمان په داسې غصه ناک انداز هغه ان تر دې چې سلام ویلو ته یې هم پرې نښود، ته چیرته وې او تلیفون دي؟ ته وګوره چې څومره زنګونه مې درته وهلي دي؟

چیرته وې هاا! په خدای ما خو به لیونی کړئ

دا بیخي بې خونده ده، د رښا او تورتم په دې نامعلوم سفر کې هیڅ نه

پوهېږم مخ په ښي او که چپ لور ته وګرځوم؛ په هرحال د سپين او تور ترمنځ فرق ازلي دی.

همت ورغبرګه کړه " زموږ خدای ماته هم عقلي وزر راکړي، زه دا حق لرم چې د خپلو وزرو په واسطه څومره چې کولای سم هوا وکړم، والوځم، چیرته چې مې زړه او روح خوشاله وي وګرځم؛ دا مهمه نه ده چې په باغ کښې دي ارومرو رښې اوبه بهېږي، بې له هغو هم کیدای سي یو باغ ډېر څه (ارامتیا، ښایست او...)ولري که څه هم په خړو به اوبه کېږي. "

سمه ده تاسو چې هرڅه کوئ، هرڅومره چې زما زغم اندازه کوئ درته اجازت ده خو زه بس دومره وایم چې دا زموږ او تاسو جنګ د یو ککړ ذهن له سرچینې دی، انسان یو دی د ښه او بد توپیر سته دا سمه ده، مګر په حقیقت کښې ټول کاینات انسان ته په یوه سترګه ګوري. ما د یوې ناروا لارې لمن نیولې ده، او زه په دې ښه پوهېږم چې روا لار موجوده وي په ناروا باندې تګ ستره ګمراهي ده، نو له دې څخه دا معلومه سوه چې موږ (زه) په همدې نړۍ کښې ترټولو ګمراه مخلوق یم.

او د همدې خبرو سره سم ایمان له کوټې ووت، بیرته یې دروازه راخلاصه کړه او همت ته یې وویل، که کولای شئ نو په همدې اړه فکر وکړئ.

. یاره بیخي بل وږ دی، ټوله ورځ د خپل سپي په اړه خبرې کوي، ښه نو ته ووایه ستا شپه څنګه وه؟ "همت وویل"

.ښه وه، ایمان چیرته لاړ؟

.زه هم نه پوهېږم خو حالت یې ښه نه و، بیرته به راسي، هله نو میوند جانه ته خو لږ د زعفرانو چای اماده کړه یاره بیخي ګنګس یم.

په همدې وخت کې همت ته د مریم زنګ راغی او هغه یې نږدې

پارک ته وباله، پرته له دې چې میوند په اصلي موضوع پوه کړي له ځایه پاڅېد او وې ویل "زه یو اړین کار لرم، ترڅو چې ته چای اماده کوې بیرته راځم " او له همدې خبرې سره ووت.

میوند د کابل چاپ ورځپاڼه ورپورته کړه؛ لیکلي و، 'داسې سوله نه غواړو چې د امنیتي ځواکونو د برخلیک ضمانت نه کوي'

افغان ولسمشر د افغانستان د پخواني پاچا محمد داود خان د واکمنۍ پر مهال تېروتنې ته په اشاره وویل، "هغه مهال چې د سیمې په سیاست حکومت خبر نه و او د همدې بې خبرۍ په نتیجه کې د ثور د ۷ فاجعه رامنځ ته شوه، دا تېروتنه باید بیا تکرار نه شي.

په دا منځ کې قریب دوه ساعته ووتل خو همت رانغی، د زعفرانو چای په ترموز کې سوړ سو، میوند د همت نمبرو ته چې هرڅومره زنګونه وکړل ځواب یې نه ورکاوه په همدې وخت کې د دروازې زنګ ووهل سو، "لکه چې راغی " میوند دروازه بیرته کړه او په زغرده یې وویل "احمقه دا تلفون ولې نه ځوابوې؟ " د ایمان په لیدو لږ څه خجالت هم سو، خو ژر یې خپله خبره بشپړه کړه " ما فکر وکړ همت دی، هغه احمق دا دوه ساعته کېږي چې وتلی او تلفون هم نه ځوابوي "

.راځه پرېږده یې را به شي، هغه نو بیا کله داسې ښه کار کړی.

میوند د زعفرانو له چایو پیاله ورډکه کړه "دا مې هم د هغه احمق په فرمایش چمتو کړ "

ایمان له لږ څه سوچ وروسته خپلې خبرې داسې پیل کړې:

.یو عجیب خو خوندور سر درد راته پیدا سوی دی، له هرې څړیکې یې خوند اخلم، دا چې د کوم لیونتوب پایله ده (؟) څنګه او څه وخت مې سر په دیوال وهلی خبر نه یم(؟) دومره ضرور پوهېږم چې لږ څه پاړسوب یې کړی؛ نو پدې کې د خوند خبره څه ده؟ "میوند وویل"

په دې کښې د خوند خبره داده چې دا څو شپې په ښې اړخ پرېوتلی

نه سم، اوس باید په چپ اړخ ویده سم، د چپ اړخ د خوب فایده داده چې مخامخ کړکۍ ده او تر ډېره پورې د هغې تورې تیارې نندارہ کولای سم، همیشه داسې وي چې شپه په ویښه د سهار غبرګې ته ورم؛ زه او زما خډر سپی دواړه اوس د ړنو سترګو په خوب اموخته سوي یوو، دی تمامه شپه په اټکل غاپي او زه یې له دې غپا غپ څخه خوند اخلم، که کله کرار سي زه یې بیا وشکارم، ځکه سپی باید وغاپي، په کراره پرېوتو ښه نه ښکاري.

.یاره یو خو ستا دا د خډر سپي موضوع بیخي تکراري سوه، ته کومه بله غوره موضوع هم لرې او کنه؟ "د میوند په لهجه کې شرارت و"

څه ووایم او څه نه ووایم، ړنا او تورتم دواړو خپل اصلي حالت له لاسه ورکړی دی، اوس په دې پوهېدل ډېر سخت دي چې د ورځې او شپې تر منځ حقیقي توپیر درک کړل شي...

.سخت فلسفیانه لغاتونه استعمالوې

د لغاتونو، معنا پخپله په معنا پسې سترې ده او په دې نه پوهېږي چې د ځان را پیدا کولو لپاره څه وکړي؟

خصوصاً "زه" د یو داسې لغات په معنا کولو پسې ورک یم چې په حقیقت کې "هیڅ" معنا نه لري .

. د قدرت تر ټولو ستره غلطي هم دا کېدلی شي چې د لغات او معنا تر منځ یې روڼ توپیر څرګند نه کړو.

ایمان زیاته کړه، د تور او سپین کیسه هم په همدې ډول مخته وړل شوې ده

پوه نه شوم؟

اوس به څوک دا هم نه وایي چې زه نه پوهېږم ځکه موږ په دې ښه پوهېږو څوک چې وایي نه پوهېږم هغه تر بل هر هغه چا ښه پوهېږي .

. ته سپین یې او که تور؟ زه لا تر اوسه ددې سوال ځواب نشم

درکولای، خو دومره به ضرور ووایم چې هر رنګ د کوم بل رنګ په مرسته منځ ته راغلی، همدارنګه تور د سپین او سپین د تور په مرسته هغه که هر ډول وي د رنګ له سرچینې څخه اخیستل شوی، اوس په رنګونو کې د ښه او بد توپیر په کومه مانا کېږي، په دې یې هم نه پوهېږم .

– حقیقت دا دی چې کوم څه مو په زړه او سترګو ښه راسي ښه دي او بد یې برعکس د هغه، دا چې زړه او سترګې څه ډول فیصله کوي دا بېله مسئله ده خو د عقل ساری په ټول انساني او طبعي جوړښت کې نه موندل کېږي ، دلته نو د خدایي قدرت هم بریتونه غوړ وبوله. "میوند په خپل طنزیه انداز سره خبره تکمیل کړه . "

– سپین که تور راپېژندل شوی وای نو اوس به مو تور ته سپین او سپین ته تور ویلای، دا یواځې د رنګونو تفاوت نه دی چې مونږ یې ګډوډ کړي یو، بلکې دا زمونږ د خامو فکرونو زېږنده ده چې سپین مو په توره او تور مو په سپینه ځغلي.

میوند پوښتنه وکړه :

زما په دې هیڅ سر نه خلاصېږي چې سم او ناسم پخپل منځ کې کوم توپیر لري او که نه ؟

خو همدا مشکل دی که چیري سم او ناسم پخپله ټاکلې لاره تللي وای هرڅه ثابت پاتې کېدل، زمونږ تر ټولو لویه ستونزه هم دا کېدلی شي چې ځان ته لاره ټاکل راته ستونزمن ښکاري خو دې ته نه ګورو چې د بل چا په پلونو تګ خطرناک هم کېدلی شي.

لوڅ خلک تل په دې فکر کې وي چې د نورو لپاره جامې پیدا کړي او هغوی په دې وپوهوي ترڅو کوم ډول جامې یې په رښتیا سره هم پټ ساتلی شي.

دا ټولنیز اصول او قواعد دي چې موږ له فرهنګي دود سره سم ووسو،

خو دلته سوال دا پيدا کېږي، يو فرهنګ چې بايد له هغه سره سمه رويه وشي کومې ځانګړنې ولري، عموماً فرهنګ له وخت تېرېدو سره سم ورو، ورو تغير او وده کوي، ويښ خلک يې له تغير او تبديل سره سم په سمه حرکت کوي او ويده خلک ترپخوانيو کړنو کرښې تاووي او بدلون يې د ځان په شر ګڼي.

همدارنګه هر مذهب په سيمبوليک ډول تقريباً له ټولو هغه ځانګړنو تکميل شوی چې د انسان په ګټه تماميږي او د وخت له تېرېدو سره يې استفاده کولای شي، انسان پر مختګ کوونکی دی او هره ورځ د يو نوي څه په اړه فکر کوي. "ايمان په تفصيل سره خبرې وکړې "

همت او مريم تر ماښام قضا پورې د يو بل سره په مجلس کولو کې ورک وو او په نامعلومو دښتو او سرابونو يې مزلونه کول، مريم دا غوره وبلله چې همت هم نن شپه له دې سره د هغوی کور ته ولاړ شي.

ځکه مريم دا ډېر وخت په کور کې تنها اوسېده، کورنۍ يې هندوستان ته په ژمنۍ رخصتي تللې وه، يوازې دا د خپلې دندې په خاطر پاتې وه، همت هم ډېر ژر ورسره ومنله او ميوند ته يې تليفون وکړو چې زه په خپل کور کې يم او په ماپسې انديښنه مه کوئ.

او له همدې سره يې کور ته هم زنګ وکړو چې زه نن شپه د ميوند دوی سره يم.

★★★

همت او مريم دواړه کرار، کرار په پياده رو باندې روان شول، د خوراک، څښاک څه ضروري سامان اخيستلو وروسته مريم ټيکسي ته لاس ورکړ خو همت دا غوره وبلله چې په پښو لاړ سي، د مريم کور يو څه لرې و نو په همدې خاطر يې ټينګار وکړ او په ټيکسي کې کښناستل،

په لاره کې که څه هم دوی هيڅ نه سره وويل خو د يو بل له شتون يې خورا ډېر خوند اخيست.

کور ته له رسېدو سره سم يې همت کوټې ته بدرګه کړ او دا پخپله د پخلنځي خواته لاړه.

همت د کوټې ځانګړې نظم او ډيکوريشن ته په کتو کې غرق تللی و، او هر يو شی يې يو، يو تر نظر تېراوه، په تېره بيا په ديوال راځوړند د يوې ماشومې هغه تصوير ته چې د شارشمو په کښت کې ولاړه وه د همت پام يې ځان ته کړ، په همدې وخت کې مريم هم کوټې ته راغله او يو څه خواړه يې هم له ځان سره راوړل.

.ښه نو دا هر څه دومره ژر ولې؟

.اصلاً زه خپله ډېره زياته وږې سوې ومه، نو ځکه مې دا ښه وبلله چې لومړی بايد يوڅه وخورو.

هغې د پسه غوښه او وريجې تياري کړې وې

همت په خوړو کې د مريم د لاسونو خوند له ځان سره ونيو او ترپايه يې هر څه ډېر په خوند سره وخوړل " زه وايم که نور هم وای ما به خوړلي وای که څه هم تردې وړاندې مې هيڅ د لوږې احساس نه کاوه خو د غوښې او وريجو دا جلا خوند " ميوند داسې ژر ژر خپلې خبرې وکړې او لاسونه يې پاک کړل.

. پام مې نه و، په وريجو کې نمک يو څه زيات سوی او غوښه څنګه وه؟

.نه، نه هر څه بيخي سم و، زما خو يې مالګې ته هيڅ پام نه دی شوی دا چې ته وايې نو کېدای شي.

مريم د خوراک لوښي پخلنځي ته يوړل او له بېر ته راتلو سره سم يې وويل، همت جانه چای به بيا لږ څه ناوخته وکړو.

همت د هغې نجلۍ عکس ته چې د شارشمو په کښت کې ولاړه وه په

اشارې ووېل:

.دا!!

پرته له دې چې نور څه ووايي، مريم يې په خبرو کې ور ولوېده "هيله کوم همت جانه د همدې په اړه مه پوښته."

★★★

په دې وروستيو کښې ډېر يو خوندور څه ته اړتيا ليدله کېږي، اوس خبره داده چې "خوندور" بيخي نسته او تر دې ټولو خوږو نن سبا ترخه ښه دي، لږ تر لږه د خولې خوند سمولای سي، د خاورو خوراک مو په برخه دی نه يې ښه خوند سته، نه يې بد ...

څوک دي دا خبر د چا تر غوږ ورتېره کړي چې د زمانې خدای په بندګي نيولي يوو، خو زندګي رابښلی نه سي.

ايمان له خپل ډک زړه دا خبرې په داسې حال کې راويستې چې کيڼ لاس يې په چاړې سره غوڅ کړی و.

ميوند چې له غصې تک سور اوښتی و، ايمان ته يې په تونده لهجه خبرې کولې "ايا دا سم کار دی؟"

زه نه پوهېږم چې ته څه کول غواړې او ولې داسې ليونتوب کوې اخېر دا څه دي ايمانه؟

ـ زه مې له خپلو ليونتوبونو خوند اخلم، ما پخپل حال پرېږده!

ميوند مخامخ څوکۍ سمه کړه او په ډېر ټينګار سره د "هيڅ" په لفظ زور راووړ، او وې ويل: دا هيڅ مانا نلري ...

ايمان ځواب ورکړ:

هو همدا دا د هيڅ کيسه يو څه شننه غواړي او زه دومره ښه شنونکی نسم کېدلی چې د "هيڅ" په معنا دې پوه سم او بيا د دومره ستر

کايناتي قدرت په شتون کې د هيڅ په اړه پلټنه هم هيڅ ده، موږ ټول د بشر يو ژوندی تاريخ بيانوو او دا روان حالت د بشر په يو بشپړ عقل کې لويه بې عقلي بيانوي، دلته نو د بشر ټول هغه څه چې دده په عاقلتوب دلالت کوي د هيڅ سره پرتله کېدلی سي.

ميوند ورغبرګه کړه ايمانه اخېر څه شوي دي ته خو ووايه هيله کوم؟

- د يو لوی قدرت او لوی رحمت تر منځ چې کومه تېروتنه موجوده ده، او ددې تېروتنې د حل او له منځه وړلو لپاره تر ننه پورې چا هم لږ ذره هڅه نه ده کړې او که چا کړې هم وي د مذهبي تعصب ښکار به ګرځېدلی وي. زه د يو شي په اړه ډېر فکر کوم او هغه په انسانيت کې د وحشت فلسفه ده، حال دا چې په انساني کرامت کې "هنر" هم شتون لري.

ميوند په داسې حال کې چې لاسونه يې په دسمال سره وچول، او د باندې تلو ته يې ځان اماده کاوه، وې ويل، هله نو ايمانه راځه چې ځو زه بيخي ستړی شوم، نن په هيڅ هم نه پوهېږم، هله نو راځه چې ځو ... او د تورې شپې په ارامه فضا کې ايمان او ميوند دواړه کرار کرار د ښار په واټونو کې روان شول.

★★★

مريم په ژور فکر کې د خپل ماضي په اړه تللې ناسته وه او په خيال کې يې پخوانۍ دردونکې کيسې تلې راتلې، په تېره بيا هغه وحشتناکه پېښه، په کومه کې چې د هغې خاوند او لور يې دواړه وژل شوي وو، دا ډېره يوه دردونکې پېښه وه چې اوس يې هم د مريم په سترګو کې اوښکې راوستې، همت چې لا هم د مريم له ماضي خبر نه و، په ليدو يې

حيران شو او په مريم يې غږ کړل:

_ مريم جانې، څه خبره ده، هيله کوم داسې څه خبره ده چې ته يې په اړه فکر کوې او ژاړې؟!

ـ داسې کومه خبره نشته، بس هسې لږ...!

او پسې زياته يې کړه، که خوښه دې وي يوه شېبه به د باندې ووځو.

همت "سمه ده" په اشارې سره تمثيل کړه.

روښانه سپوږمۍ د کابل ښار ته لا ډېره زياته ښکلا وربښلې وه او دا ښکلا د ننداريې وړ وه.

يوه شېبه دواړه غلي او کرار کرار روان وو، مريم د خپلې زړه تنګي زور نور برداشت نه شو کړای او په خبرو يې پيل وکړ:

ـ په فکري عياشي کې ډوب خلک تل په ماضي وياړي، مګر زه د پرون له عقل او منطق دواړو سره ځکه خلاف يم چې پرون، پرون و او نن، نن دی.

مګر ته څه وايې! زه هيڅ پوه نه شوم، همت پوښتنه وکړه؟

ـ زما مطلب دی؛ اوس هم که څوک د ماختسن په اړه پوښتنه راڅخه وکړي چې ته چيرته وې زه يې له ياده باسم او هسې يې ترځان تېروم، دا ټول هغه څه دي چې زموږ او ستاسو ترمنځ په ورځنيو اړيکو کې پېښېږي.

ـهو په خدای، ته رښتيا وايې؛ دا سمه ده چې د ماضي (پرون) ځينې شېبې په يادولو ارزي مګر دومره هم نه چې د حال (نن) څخه ورباندې بې برخي سو، دا خبره مې له يوې ډمې اورېدلې وه ويل يې ژوند پرونی ماخستن نه و، ژوند همدا نن سهار دی چې وزرې مې آزادي دي او کولای شم والوځم.

مريم په داسې حال کې چې ستر ګې يې له اوښکو ډکې وې وويل؛

حوا مې لور وه!

دوی دواړه یو بل ته ډېر ګران وو، بلکل همداسې د خپل دې ګرانښت قرباني هم شول، ریان یو ډېر ښه هلک و، په هغه زه ډېره ګرانه وم، بیخي ډېره، په ما هم ګران و، د پوهنتون په دوره کې مو له یو بل سره وپېژندل او بیا کیسه مینې ته ورسیده، هغه راباندې مین و او یوه ورځ یې هوټل ته وبللم، د مینې اظهار یې وکړ، کیسه واده ته ورسېده، موږ واده وکړ ... او له دې سره غلې سوه.

همت د پوهېدو هڅه وکړه خو څه یې ویلای نه شول.

مریم په داسې حال کې چې خپلې اوښکې یې پاکولې زیاته کړه؛

یوه ورځ سهار وختي دفتر ته روان و، چې حوا یې غېږ کې واخیسته او هغې وغوښتل چې دفتر ته ورسره ځي، ریان هم ومنله، ټول نیم ساعت لا نه و وتلی چې ماته د ریان له نمبره زنګ راغی، کوم بل چا خبرې کولې، ریان ټکر کړی و، ریان په روغتون کې و او کله چې د روغتون پته مې واخیسته، شېبه وروسته د ریان او حوا جسدونو ته ولاړه وم، ریان او حوا دواړه ....

د مریم له لاسه موبایل ولوید، ځان یې نور له کنترول وتلی و، بلاخره مریم په ځمکه ولوېدله چې همت یې لاس ونیو او په غېږ کې یې واخیسته.

همت چیغې وهلې، مریم! مریم! مریم!

موټر ته یې لاس ورکړ، نه درېده، ټیکسي هم نه، همت مجبوره شو؛ هڅه یې وکړه چې مریم راسمه شي خو ... روغتون ته له رسېدو سره سم، کله چې تر سرک بلې خواته اوښت، یو موټر چې ډېر په بیړه د دوی خواته رانږدې کېده، د همت له ډېر کوشش سره سره بیا هم له ورسره ولګید، دواړه بې هوښه شول، په بیړنۍ خونه کې تر څو ساعته عملیات وروسته، مریم را په هوښ شوه، خوهمت خپل ژوند له لاسه ورکړ.

★★★

د همت تر مړينې وروسته حالات ټول برعكس شول، ايمان او ميوند نور د پخوا په څېر نه وو، موسيقي يې نه اوريده، تلويزون يې نه شو ليدلی، ټوليزي رسنۍ ټولې د همت د ښكلې او زړه وړونكې ځوانۍ له عكسونو ډكې وې، فيس بک، ټويټر، انسټاګرام او ...

د مريم صحت ورو، ورو په ښه كېدو و، خو لا هم په روغتون كې تر درملنه لاندې وه، نن چې ايمان د مريم ليدو ته ورغلی و، هرڅه بيخي بل وړ ور ته ښكاره شول، كله چې يې وليدل مريم په خپل بستر نه وه.

ايمان په بيړه د نوكري وال اطاق ته ورغی او د مريم پوښتنه يې وكړه، ډاكتران، نرس او د روغتون ټول كاركوونكي حيران پاتې شول، مريم په رښتيا سره هم په اطاق كې نه وه، هغه له خپله ځايه وتلې وه، د روغتون انتظامي پوليسو ته خبر وركړ او هم خپله د مريم په لټه كې شول.

د ايمان په زړه كې يو څه ور تېر شول، موټر ته وخوت او په منډه له روغتون څخه د هديرې په لور وخوځيد.

مريم د همت په قبر ناسته وه او چيغې يې وهلې :

زه دې چاته پرېښودم، زه نه پوهېږم دا هرڅه څنګه وشول، زه به مې هيڅكله خپل ځان و نه بښم، ددې هرڅه ذمه واره زه يم! هو! هو! زه يم، دا هرڅه ما وكړل ...

دا وخت يې ايمان په اوږه لاس وركيښود، كه ګوري د مريم په سپين مخ اوښكې را رواني وې، نور يې ټول طاقت اوبه، اوبه شو او مريم يې په غېږ كې ونيوه، كله چې يې د هغې سوې چيغې تر زړه ووتې په سترګو كې يې اوښكې راغلې خو ددې لپاره چې مريم ته تسلي وركړي، اوښكې يې پټې تر ستوني تېرې كړې او مريم ته يې وويل:

ـ مریم!

دا هر څه د څه لپاره؟

اوس خو همت په چیغو سره بیرته راګرځېدلی نشي، هیله کوم نور بس کړه، هغه ستا دعا ته ضرورت لري، بس کړه هله نو راځه چې ځو، ته لا اوس هم بشپړه ښه سوې نه یې ...

مریم په تلو تلو کې د همت قبر ته څو واره مخ ور واړوه، کله چې په موټر کې کېناسته په خبرو یې پیل وکړ:

زه بدبخته یم، په رښتیا هم بدخته یم، لومړی ریان، حوا او اوس بیا همت، همت زما بدبختۍ وواژه، که چیري د هغه پېژندګلوي زما سره نه وای شوې، داسې به نه کېدل، داسې به نه کېدل...

او په لنډه توګه یې ټوله کیسه د ایمان مخې ته کېښوده.

ددې پرځای چې روغتون ته لاړ شي ایمان د خپل کور مخې ته ودرید او روغتون ته یې د مریم د پیدا کېدو خبر ورکړ، وروسته یې هغه له ځان سره کور ته راوسته، ځای یې ورته سم کړ.

مریم؛ زما په نظر ستا لپاره به دا غوره وي چې ته اوس ارام وکړې او که څه ته دې اړتیا وه راته ویلی شې، دا ستا خپل کور دی، نور به ته هیڅ چیرته نه ځې، تر څو چې ښه شوې نه یې.

ایمان په کابل کې خپل یو ځانګړی د کرایې کور درلود چې اکثر وخت به یې د خپلو ټولنیزو فعالیتونو لپاره ددفتر کار ترې اخیست.

ایمان چې د ټولنیزو او سیاسي فعالیتونو سره سره یې له یوې تعلیمي موسسې سره د مرستیال په توګه کار کاوه،له همدې ځای څخه ووت او دفتر ته لاړ، دفتر ته له رسیدو سم یې په میوند سترګې ولګیدې، میوند مخکې له مخکې د ایمان راتلو ته سترګې په لاره و، له سترې مشې وروسته دواړه کېناستل او خبرې یې پیل کړې،

څه باید وشي او څه نه ؟! ایمان وویل.

د دفتر خدمتګارې ددوی دواړو مخې ته چای کېښود او فضا یې د خپلې غېږ په عطرو سره خوشبينه کړه ...

میوند ځواب ورکړ:

ـ موږ چې دلته د ژوند او مرګ ترمنځ د یو عظیم دوزخ تجربه کوو، هره ورځ مو لار په همدې پُل صراط وي، د ګناه او ثواب په غلط فهمۍ کې راګير مخلوق هغه فيصلې چې يوازې او يوازې په خدای پورې اړه لري دوی يې پخپله کوي، دا هرڅه د يوې لويې خطا په بنياد ترسره کېږي، او دا به هغه وخت ثابته شي چې له همدې ګنې، ګونې لږ څنګ ته شو.

ایمان ورغبرګه کړه:

ـ ډېر کم وخت انسان په دې پوهېدلی شي چې همدا اوس په کومه شېبه کې ولاړ دی او ژوندکوي ځکه انسان عموماً یا خو مخکې سوچ کوي یا وړاندې حال دا چې د همهغې شېبې او وخت په اړه فکر کول ضروري دي په کومه هغه کې چې ژوند کوي.

میوند چې د خپل درد د اظهار او د همت ارین تر مړینې وروسته له یو ډول ذهني کشمکش سره لاس او ګریوان و، نه پوهېده چې څه ووایې او څه نه، زياته يې کړه:

ـ دا بيخي بل ورځ ده چې زه د "بيخي بل وړ کيسو "په اړه غږېږم، پکار خو داسې وه چې ما هم په هغو مسائلو فکر کړی وای په کومو هغو چې نور خلک فکر کوي، مګر نه داسې نه ده ځکه چې دلته هرڅه د داسې يو ډول بيخي بل وړ حالت درلودونکي دي کوم چې تر شا يې يو خوندور حقيقت پټ ساتل کېږي.

د دوی ترمنځ لا مباحثه روانه وه چې ددفتر خدمتګارې ایمان ته موبايل راووړ "مريم" ستاسو سره خبرې کول غواړي!

ایمان موبايل غوږ ته ونيو، سلام! ایمان يم تاسو څوک؟

- مریم خبرې کوم، ددې لپاره چې ستا نمبر راسره نه و، ددفتر نمبر مې له انټرنېټ څخه پیدا کړ او درته مې زنګ وکړ، هیله کوم ځان بیخي یوازې احساسوم، که کېدای شي غرمنۍ به یوځای وخورو.

ایمان ځواب ورکړ، هڅه کوم او ته دې پر ځان پام کوه!

له همدې ویلو سره یې اړیکه پرې کړه او موبایل یې خدمتګارې ته ورکړ.

میوند ته یې مخ ور واړاوه او ورته یې وویل " مریم بیخي زیاته ځورېدلې ښکاري، ریان او حوا په اړه یې یادونه وکړه، هغوی هم تردې وړاندې په یوه ترافیکي پېښه کې وژل شوي او نن بیا همت ... "

میوند ځواب ورکړ " ریان؟! "

زه خو پوه نه شوم تاسو د کوم ریان او حوا یادونه وکړه؟

- پرېږده یې، خو د آیمان له بیخي ډېر ټینګار سره یې په لنډ ډول د ریان او حوا کیسه ورته تېره کړه.

او له ترخو او ستړیو ساګانو سره دواړه ولاړ سول او له یو بل نه یې رخصت واخیست.

ایمان ددفتر کارکوونکو ته تر اړینو هدایاتو وروسته کور ته روان شو، په لاره کې د خوراک لپاره یوڅه واخیستل، کله چې کور ته ورسید، که ګوري مریم په څوکۍ ناسته ده او له لاس نه یې وینې بهیدلې دي.

چیغه یې کړه، آخ دا!!

مریم دا څه دي، هیله کوم یوڅه ووایه، ژر یې ایمرجنسي بکس راواخیست او د مریم لاس یې ورته پلستر کړ، "دا هرڅه څنګه وشول؟"

مریم ځواب ورکړ " خوند راکوي، ما پرېږده چې ځان ته په عذاب ورکولو سره له خپل قسمت نه غچ واخلم "

آیمان ته د خپل غوږ کېږل شوي لاس کیسه وریاده شوه او پسې زیاته یې :

ـ بس که مریم دا هرڅه نور بې مانا دي، ته دي دې حالت ته وګوره، تا له خپل ځان سره څومره وحشت کړی؟

مریم ځواب ورکړ : ما پرېږده او زما قسمت او همدا بهتره ده، زه فکر کوم، وحشت یوه ډول محبت دی او دا کېدای سي د هغو وحشیانو عادت ګرځېدلی وي چې په دا رنګه مینه کې ښکېل وي.

ایمان په قهر سره د مریم لاس تاو کړ او ورغبرګه یې کړه " ګوره مریم ددې خبرې در په یاد کول اړین بولم، هغه کسان چې وحشت یې مینه ده خپل عادت هیڅکله پرېښودلی نشي او له دا ډول کړنو خوند اخلي، څوک چې له کوم عادت څخه په خوند اخیستلو اموخته شي، تداوي یې کلونه، کلونه وخت نیسي، لکه څرنګه چې د یو لیوه اهلي کېدل بیخي سخت دي همدارنګه د یو وحشي انسان اهلي کول هم سخت کار دی.

مریم په چیغو پیل وکړ او وې ویل " ښه نو زه څه وکړم ته ووایه زه څه وکړم؟، همت ولې لاړو زه یې ولې پرېښودم، زما ارمانونه یې له خاورو سره خاورې کړل ...

او بیا یې په زوره چیغه کړه "خدایه زه به تا هیڅکله و نه بښم، تا له ما نه هرڅه واخیستل..."

★★★

د نن سهار پیل د امید او ایمان په مجلس پیل شو، کله چې ایمان له خوب راپاڅېده، امید لا وختي د ایمان په کور کې ناست و، دا د ایمان لپاره حیرانونکې نه وه، ځکه امید پخوا هم داسې بې وخته او سهار

وختي د هغه ليدو ته راته ...

ايمان چې د چای په ګيلاس کې بوره اچوله، تلويزون ته په کتو سره حيران پاتې شو، او بوره يې په ځمکه تويه کړه، په تلويزون کې خبر و:

"د پښتون ژغورنې غورځنګ مخکښ غړی ارمان لوڼی ووژل شو"

او له همدې سره د ايمان له خولې يوه سوې چيغه ووته " آخ خدايه دا څه اورم، ارمان څنګه وژل کېدلای سي "د ايمان زړه ته هيڅ دا خبره د منلو وړ نه وه، د تلويزون کانال يې بدل کړ " ارمان لوڼی د پاکستانی پوليسو له لوری د تشدد په پايله کې شهيد کړای شو" له ځايه پاڅيد، په ويښتو کې ګوتې بندې کړې، "آخ خدايه اخ خدايه ... "

د تلويزون په پرده د پروفيسور محمدابراهيم عکس و، خبريال د هغه د وژل کېدو راپور وړاندې کاوه " د پښتون ژغورنې غورځنګ د مرکزي کمېټې غړی ارمان لوڼی نن د پاکستاني پوليسو له خوا وژل شوی دی.

بلوچستان کې د پښتون ژغورنې غورځنګ فعالان وايي، د غورځنګ د مرکزي کمېټې يو غړی ارمان لوڼی نن شنبه ماښام په لورالايې سيمه کې له پوليسو سره په اخ و ډب کې وژل شوی دی.

د غورځنګ يوه فعال محب شيراز رسنيو ته وويل، پوليسو د دوی مخکې پر ارمان لوڼي تشدد وکړ او هغه يې وواژه.

او له دې سره بريښنا ښکته شوه، ميوند خاموش ناست و، کله چې يې وليدل د ايمان حالت ډېر خراب دی، هغه يې ترلاس ونيو او همداسې يې له خونې څخه رابهر کړ، مريم هم د ايمان د حالت په ليدو سره حيرانه شوه دا لومړی ځل و چې هغه د يو چا په وژل کېدو سره داسې حالت ته ورسيد.

له دې سره، سره چې د ايمان حالت بيخي خراب شوی و، کله چې د ميوند سترګې د مريم په سترګو کې خښې شوې، له ځانه ووت، روح

یې د مریم له روح سره یوځای په ځان کې تاو راتاوه کړه او هوا ته والوت...

د هغې طلايي ویښتان، دنګ قامت او ښکلې سترګې ...میوند لا همداسې مریم ته په کتو و، چې پښه یې له څوکۍ سره ولګېده او پرځمکه ولوېد.

ایمان په بیړه، هغه تر لاس ونیو او پوښتنه یې وکړه " څه در وشول، هیله ده چې ښه به یې؟ "

میوند ځواب ورکړ " هغه، هغه زما ذهن بیخي ګډوډ شو، نو پام مې نه و، هو زه ... هو زه ښه یم "

له ایمان سره یوځای مریم هم هغه ته لاس ورکړ او راپورته یې کړ، درې واړه سرای ته ووتل، مریم دواړو ته څوکۍ سمه کړه او خپله پر ته له څه ویلو د باندې ووته.

که څه هم مریم به هره ورځ خپل کور ته د تګ ویل خو ایمان ورته همدا یوه خبر تکراروله چې تر څو دې صحت په بشپړه توګه ښه سوی نه وي همدلته به یې او همدلته اوسه.

میوند تر شېبه ناستې وروسته، زړه تنګی شو او تر رخصت اخیستو وروسته لاړ...

ایمان تنهایې ته پاتې شو، ددې لپاره چې پام یې غلط شي د انټرنټ نړۍ ته یې سترګې ورښکاره کړې، ټولنیزي رسنۍ ټولې د شهید ارمان په عکسونو ډکې وې، هرچا د آرمان په ویر ژړا کوله:

"د پښتون ژغورنې غورځنګ مشر منظور پښتین په فیسبوک کې دغه پېښه غندلې او وايي، همدا اوس په لورالایي کې د پېښې په اړه احتجاج روان دی."

کوم بل چا د ارمان جنازې ته د هغه د خور وړانګې عکس خپور کړی ورسره لیکې یې دي " ارمان د هغه ارمان قرباني شو، چې ویل به

يې په لر او بر پښتنو دې د پنجاب روان ظلم ودرول شي."
ايمان څو ځله د څه ليکلو هڅه وکړه خو بيرته يې پاکه کړه، هيڅ يې نه شواى كولاى يو څه وليكې، بيخي زيات دردېدلى او ناكراره ناست و، ملګرو ته يې زنګونه ووهل او د سبا لپاره يې د ارمان لوڼي په حق کې د لاريون تياری ونيو.

★★★

ايمان سهار وختي لا مطبعې ته رسېدلى و او "د لوی افغانستان شهيد ارمان شهيد" په عنوان يې بينرونه او شعارونه چمتو كول، د ملګرو له راغونډېدو سره سم د ارمان لوڼي د فاتحې مراسم، غايبانه جنازه او په ياد يې شمعې بل كړل شوې، وروسته د ښار په عمومې څلور لارې د آرمان لوڼي د شهادت په پار سلګونه خلک را ټول شوي وو او د آرمان د قاتلانو او د هغه د حق غوښتنې تر څنګ يې په مقبوضه پښتونخوا کې د ورکو شويو او شهيد کړل شويو خپلوانو غوښتنه كوله.
دا وخت ميوند مايک ته لاس کړ او په لاوډ سپيکر کې يې په زورور انداز سره وويل " د پنجاب د زبېښاک د دوام او پر نورو قومونو يې د خېټې اچولو د لړۍ د پراختيا په موخه پنجابي ملېشو د هر هغې کورنۍ كسان او مخكښ غړی وژلی او يا يې ژوندي ورک کړي، چې له پنجابه يې د خپلو حقونو او ازادۍ تر لاسه کولو لپاره غږ پورته کړی دی."
لاريونوالو په زوره زوره " د لوی افغانستان شهيد ارمان شهيد، ارمان شهيد" شعار بدرګه کاوه؛ ميوند، ايمان ته مايک ورکړ، هغه په داسې حال کې چې له زړه يې وينې څڅېدلې وويل " پاکستانې رياست بايد د دغه غورځنګ د فعال غړي ارمان لوڼي قاتل پيدا کړي او دا قضيه بې له ځنډه همداسې پرې نه ږدي، كه څه هم دا د پاکستان

ریاست کړنه ده بیا هم غږ کوو چې د ارمان قاتلین پیدا کړل شي، ارمان لوڼی چې اصلي نوم یې محمد ابراهیم و، د سنځاوی اوسېدونکی او په پښتون ژغورنې غورځنګ کې دومره زیات فعال و، چې نه یوازې د ننګ میدان ته پخپله راوتی و، بلکې خپله خور وړانګه لوڼی یې هم له ځان سره د ننګ میدان ته راوستې وه. "

ایمان نور څه هم غوښتل چې ووایې خو په همدې وخت کې یې موبایل ته زنګ راغی، د لاوډ سپیکر مایک یې کوم بل ځوان ته ونیو او خپله یې زنګ ته ځواب ورکړ:

-سلام!

-هیله کوم دا هرڅه بس کړه، موږ همدا اوس هم تا څارو

ایمان په خبرو کې ور ولوېد، څه مطلب، یانې موږ څه بس کړو؟

-همدا چې څه دي روان کړیدي.

ایمان ورغبرګه کړه "شهید ارمان لوڼي له پیل نه دا اټکل کاوه چې د آزادۍ شهید به وي او وینه به یې رنګ راوړي، نن ورځ زموږ مخې ته هیڅوک هم نشي راتلی او زه باور لرم چې د ابراهیم ارمان به ضرور پوره کیږي، تا او د پاکستان پښتون دښمن پوځ او استخباراتو محمد ابراهیم (ارمان لوڼی) شهید کړ، خو زه په ډاډ سره ویلای شم چې د ارمان شهادت به د مقبوضه پښتونخوا ازادۍ ته اوږد مزل ډېر لنډ کړي. " او له همدې سره یې اړیکه ښکته شوه.

کله چې لاریون پای ته ورسید، ایمان او میوند هم پخپله لار روان شول او د کور تکل یې وکړ، په لاره کې د میوند تلیفون ته پرلپسې زنګونه راتلل خو ځواب یې نه ورکاوه؛ ایمان چې له ډېرو زنګونو په تنګ راغی، میوند ته یې وویل " یاره ځواب ورکړه، بیخي مې زړه ورته تنګ شو" میوند په همدې خاطر ځواب نه ورکاوه چې شمېره نامعلومه وه، د ایمان په ټینګار یې ځواب ورکړ:

ـ سلام وروره!

ـ وعلیکم سلام ...

یو ناپېژند غږ یې تر غوږ شو، ورغبرګه یې کړه " څنګه یاست؟ وروره څوک؟ ... "

سړي چې په زوروره او قهرجنه لهجه یې خبرې کولې د میوند په ځواب کې وویل " هیله کوم دا هرڅه بس کړئ، ما ستا ملګري ته هم وویل، زه نه غواړم چې تاسو ته کوم تکلیف ورسوم، مګر ستاسو دا کړنې به ما او زما ملګري مجبوره کړي چې عکس العمل څرګند کړو ... " ایمان یې له لاسه موبایل واخیست او ځواب یې ورکړ:

ـ که تاسو رښتیا هم زما او زما د کړنو مخالف څوک یاست، نو ما وګواښئ، هیله کوم زما ملګرو ته زیان مه رسوئ. د ایمان په لهجه کې نرمي او حوصله څرګندېده.

مخالف کس یې په ځواب کې وویل:

ـ د همت اړین مرګ کوم تصادف نه و...، کېدای شي تاته به یاد وي چې تر هغه یوه ورځ مخکې لا موږ تاسو ته خبر درکړی و، مګر تاسو بیا هم هغه څه ترسره کړل کوم چې مو منع کړي واست، ستا آرین او خوږ یار زموږ د ملګرو لخوا په موټر وهل شوی و، هغه کومه تصادفي حادثه نه وه، هیله ده، مطلب دې اخیستی وي. د ایمان له لاسه موبایل ولوېد، ژر یې موټر د لارې څنګ ته کړ او ودرېد.

د زړه زربان یې زورور شول، لویه چیغه یې تر خوله ووته " آرین "

له موټره ښکته شول، میوند ټینګ په غېږ کې ونیو، څه وشول، د همت په اړه یې څه وویل، ووایه ایمانو ووایه؟!

ـ هغه دوی وژلی، د همت پېښه کولو کې هم دوی لاس لري، هغه دوی وژلی... او بیا یې د موټر ټایر ته یوه کلکه لغته ورکړه " اوووف خدایه، کوم امتحان نه و چې تا نه واخیست . "

بیا یې میوند ته مخ ور واړوه، په داسې حال چې غوښتل یې بیرته موټر ته وخېږي ووېل: "چیرته چې ایډیولوژۍ د ټوپک په خوله خبرې کوي؛هلته به د برداشتونو تر منځ واټنونه پرېکړې کوي."

★★★

ایمان کور ته له رسېدو سره سم له مریم سره مخامخ شو، مریم یې د حالت په لیدو سره پوښتنه وکړه " ښاغلیه! باید پوه شم چې څه خبره ده او هو رښتیا میوند؟ "

ـ میوند کور ته لاړ ...

ـ نو ستا دې حالت ته ګوره، سترګې دي څنګه سرې شوې دي، لکه چې ژړلي دي وي.

ایمان همداسې غلی ناست و او د مېز په سر د همت ایښي عکس ته یې په ځیر ځیر سره کتل، مریم د ایمان مخې ته له چایو ګېلاس ډک کړ، د تسلۍ په پار یې د ایمان لاس ونیو او وې ویل:

ـ پوهېږم، دا ډېره سخته ده، د خدای رضا باید ومنو، دا به مو قسمت وي.

ایمان ووېل:

ـ نه پوهېږو! موږ رښتیا هم نه پوهېږو چې دا هرڅه زموږ نه، بلکې د حالاتو په لاسونو کې دي، اوس دا حالات راباندې دومره زورور شوي دي چې هرڅه وغواړي راسره کولای یې شي..

مریم ورغبرګه کړه:

ـ باید په دې پوه شو چې موږ په خپله د حالاتو ذمه وار یوو، پخپله مو ځان د مردارو اوبو ډنډ ته غورځولی او په پاکي کې راته ځان خیرن ابسي ، ستا غوندې یوه ازاد او خودمختار انسان ځان د مجبورۍ په

ځنځیرونو ترلی، که څه هم باید مجبور ووسو، خو لازمه نده چې خامخا باید مجبور ووسو، ځکه مجبوری یې وروستی حد دی او تردې وړاندې د خپلواکۍ سل زره نورې لارې لرو.

ایمان وویل:

ـ اوس هغه وخت نه دی چې څوک دې په پټو سترګو څه ومني، هر سړی په حقایقو پسې ګرځي او همدغه د انسان کمال هم کېدلی سي چې د حقیقت تر موندلو پورې تر وروستۍ اندازې ولاړ سي.

ـ ایمانه! دلته بیا برعکس هرڅه په پټو سترګو منل کېږي تر ربښتیا ډېر درواغو ته اهمیت ورکول کېږي او همدارنګه د رڼا لارویان او مشالونه مو د رڼایي په تور بدناموي.

تر لږ څه چوپتیا وروسته مریم چوپتیا ماته کړه او ووې ویل:

ـ په ډېر ګډوډ حالت کې د عادت خلاف عمل پکار دی هغه دا چې یو تریخ شی باید د خواږه په نوم ومنې او خوند ترې واخلې.

ایمان وویل"یو څوک دا خبره هم کوي چې ترخه تل خوندور او په حقیقت کې خواږه وي او هو دا کېدلی هم سي، مریم جان زه تل هغه څه خوښوم چې بدنام وي لکه شیطان او نور ټول هغه څه چې بد نوم یې ګټلی وي. "

ایمان په لومړي ځل یوې نجلۍ ته د "جان "لفظ کارولی و او دی خپله دې لفظ ته له متوجه کېدو سره لږ څه خجالت هم سو خو نظر انداز یې کړ او وې ویل:

ـ دا څومره موده کېږي چې خیرن یم او ځان مینځلو ته مې زړه نه کېږي.

مریم وویل:

ـ پکار خو داسې ده چې هر وخت باید پاک او مقدس وګرځې.

ایمان وویل:

ـ مګر زه اوس تقریباً له داسې خیرنتوب سره عادت سوی یم او دا ځکه چې په ټوله شاوخوا کې مې کوم داسې سپیڅلی ډنډ نسته چې ځان په کې غوپه کړم.

مریم وویل:

ـ د خیرنتوب هم خپل خوند وي او دا خوند هم یوازې او یوازې د ځینو په نصیب کې کېدلای سي.

ددوی مکالمې لا دوام درلود چې مریم ته زنګ راغی، فوراً یې ځواب ورکړ "هیله کوم مزاحمت مه کوه " او موبایل یې بند کړ.

ایمان وپوښتل، فکر کوم مئین دې دی؟

ـ نه، هسې کوم څوک به وي، زه دا نشم زغملی چې یو پردی څوک راسره بې ځایه او بې له کوم دلیله خبرې وکړي، دا زما ایمان او غرور ته زیان رسوي او له همدې سره یې وخندل...

ایمان وویل:

ـ د خپل درمان سره په جنګ کې همیشه ایمان ته څه ناڅه تاوان ضرور رسېږي خو په حقیقت کې د ایمان تازګي په همدې تاوان کې نغښتې ده.

مریم، مسکۍ شوه او وې ویل " ایمانو که خوښه دې وي یوڅه به وخورو، زه بیخي زیاته وږې سوې یم. "

تر خوړو وروسته ایمان د څای څښلو ته "نه" وویل او خپلې خونې ته د مطالعې لپاره لاړ، مریم تمامه شپه په ویښه تېره کړه، کله به یې د ریان، حوا ، همت او کله به یې هم د ایمان د مهربانۍ په اړه فکرونه کول...

سهار وختي کله چې ایمان د لمانځه او ورزش کولو لپاره پاڅید، وې لیدل چې مریم په څوکۍ کې ناسته ویده سوې ده، خواته یې ورغی، ډېر په زړه نا زړه یې د هغې په اوږه لاس ورکېښود، مریم یو ناڅاپه په

ډار او ترس کې له خوب راپیداره شوه او ایمان ته یې په حیرانتیا سره کتل...

ایمان پوښتنه وکړه:

- ته دلته؟ یانې ته دلته ویده شوې وې؟

مریم پټه خوله ناسته وه او لا یې هم ایمان ته حیران حیران کتل، ایمان بیا پوښتنه وکړه، مریم دا څه وینم؟ او پسې زیاته یې کړه، "ددې دا مطلب چې ته تر ډېره ویښه پاتې شوې یې او دلته په ناسته ناسته ویده شوې یې ... هله نو پاڅه او ارام وکړه. "

ساعت تر کتو وروسته یې ځان چمتو کړ او له کوره ووت.

★★★

ایمان تر سترې مشې وروسته داسې سترې غوندې کېناست او تر ډېره په فکر کې ډوب تللی و، چې د میوند په غږ سره راپیدار سو، هغه داسې په زوره ورته وویل:

-څه کوې آشنا په کومو سوچونو کې تللی یې؟

یو سوړ اسوېلی یې وکیښ او ورته وې ویل:

_ کله، کله انسان دومره ناهیلی سي چې هرڅه یې، ان تردې چې ژوند یې تر پام بد ورځي.

ځواب یې ورکړ :

_ زبردست، ملا په خپله څه نه کوي او نورو ته نصحت کوي، تر پرونه پورې دې موږ ته د ناهیلي په وړاندې د مبارزې ویل او نن ځان ته ګوره؟

– نه پوهېږم یار دا یوه اونۍ کېږي پرلپسې د ناهیلي په وړاندې د مبارزې تمرین کوم، خو یوه دومره باریکه نقطه مې په وړاندې

ودرېږي، مبارزه څه چې نوم يې لا راڅخه هېر سي.

میوند په شونډو کې مسک سو او داسې په طنزيه انداز يې ورته وويل، بچيش نه مې درته وېل دا وخت درباندې راځي بيا به دې ووينم...

ورغبرګه يې کړه:

– دا سمه ده چې ماته ژوند کول ارزښت لري، نه دا چې ژوند تېر سي؛ خو ناهيلي بيا هغه څه ده چې ارزښت هم تر پښو لاندې کولای سي.

– ښه نو ته د څه په اړه فکر کوې؟

–تل به مې هڅه کوله چې نهيلي کسان وژغورم او هغوی بيا ژوند کولو ته وهڅوم ځکه زه پوهېدم دوی کولای سي د هغوی په توان او طاقت مې باور درلود، دوی وزرونه لرل يوازې دا به پاتې و چې الوت يې ورزده کړم، زه چې وزر نلرم الوت به څنګه وکړم؟

میوند وويل:

– يوازې او يوازې پر خپل خدای باندې باور ولره.

ايمان په پټه خوله ځان ته کېناست او د خپل ازلي بدبخته قسمت د بدلېدلو لپاره يې د لوی څښتن تعالی جله جلاله په دربار کې دعا وکړه.

میوند په تکرار سره پوښتنه وکړه:

ـ ستا دا حالت، هيڅ د زغملو نه دی، داسې څه شوي دي اخېر؟

ايمان په خبرو راغی او وې ويل:

اشنا په رښتيا هم زه نه پوهېږم خو يو نوی درد راته پيدا سوی؛ په وجود کې مې لګيا دی اندامونه مې زبېښي، دا کټ_مټ داسې وي لکه د کوم تللي چا يادګار چې درسره وي يا دې ته ورته کوم بل څه؟ خو زما لپاره تر دې بل ښه مثال په نظر نه راته.

او پسې زياته يې کړه " زه تږی شوی يم او ته پوهېږې،تشنګي تر

نشې سخته وي، ما خپله څو ځوله نشه تجربه کړې ده خو کوم خوند چې په تشنګي کې وي هغه په نشه کې نسته، البته د مستۍ په اړه یې زه څه نسم ویلی.

میوند بیا پوښتنه وکړه، ایمانو دا ته څه وایه اوس؟

-هیڅ!

لاکن نن د یوچا عاطفي حالت دومره متاثره کړم، نږدې و له سترګو مې تر خه اوښکه جلا سي، د شیطان رزیل دې کور ودان وي، په دې کې یې هم دوه رنګي لیدله ...

د چایو ګیلاس یې په خوله پورته کړ "سوړ دی." میوند یې له لاسه ګیلاس واخیست او تازه چای یې ورته واچوه.

ایمان وویل:

- یو مست انسان چې څومره لوڅ او بربنډ وي، هغومره یې انداز ځانګړی او له خونده ډک وي؛ زه اصلاً دا خبره کول غواړم چې مست او لوڅ انسانان باید په سپین سترګتوب کې خامخا خپل حد وپېژني، مستي او بربنډي زما هم خوښېږي مګر په سپین سترګي خفه کېږم.

میوند دفتر ته د تلو وویل او رخصت یې واخیست.

★★★

مریم د جامو بدلولو په حال کې وه چې میوند را دننه شو، هغه وار له واره د هغې سپینې او لوڅې ملا، طلایي ویښتو او بیا یې په مخ شیشه کې چیر ته چې مریم دخپلو اندامونو په تماشه ولاړه وه، دهغې د نامه غوټۍ ته په کتو کې غرق لاړ، خو وروسته تر جامو بدلولو یې په مخامخ هینداره کې ولیدل چې میوند یې تر شا ولاړ دی، په حیرانۍ او وهمجنه لهجه کې یې د هغه نوم واخیست او وې ویل "میوند، میوندهٔ تهٔ؟! "

میوند وخندل او وې ویل "هو زه" او پسې زیاته یې کړه " ښکلې ښکارې" مریم له شرمه تکه سره واوښته او داسې بد احساس یې وکړ، خو میوند له چالاکۍ ځخه په ګټې اخیستنې خپله پښه وښویوله او ځان یې د مریم لور ته په غورځېدلو کې تمثیل کړ، هغې یې د نیولو هڅه وکړه، دوی لا همداسې سترګو په سترګو کې و، چې ایمان له لمانځه او ورزش وروسته کور ته راغی، میوند د خجالتۍ احساس وکړ خو پر ته له دې چې په همدې اړه څه ووایې ایمان ته یې وویل "سهار پخیر، ورځ مو نېکمرغه! " او تر لږ څه کېناستو وروسته یې رخصت واخیست او ولاړ.

ایمان نن ټوله ورځ د هغې صحنې په اړه فکر کاوه چې کور ته د راتګ په وخت کې یې لیدلې وه.

په همدې وخت کې مریم راغله او پوښتنه یې وکړه "فکر کوم نن لکه چې د کار لپاره چمتوالی نه نیسې؟

ایمان د تلویزون په پرده د سهار د اوو بجو خبرونه کتل د تلویزون په پټۍ لیکلي و "امریکا څو ورځو کې له طالبانو سره جوړجاړی اعلانوي"

ویاند خبرونه لوستل((کابل کې په یو هوټل کې د واده په مراسمو بیګنۍ چاودنې کې د مرګ ژوبلې ارقام له ۲۰۰ واوښتلو))

خبریال راپور ورکاوه ؛

په دغه چاودنه کې ټول ملکي کسان په شهادت رسېدلي دي

په یاد خونړي برید کې ۶۳ کسان شهیدان شوي دي او ۱۸۲ کسان زخمیان دي..

د قربانیانو له جملې څخه د یوې کورنۍ ۱۴ غړي شهیدان شوي دي.

د پېښې یوه عیني شاهد خبرې کولې؛

په نڅا او خوشحالۍ بوخت وو چې ناڅاپه یو درووند غږ فضا تیاره

کړه، هره خوا لوګي و او د هوټل په سالون کې شور ماشور شو.

حالت ډېر خراب و، ښځو لوڅې پښې پر واټونو منډې وهلې او چغې يې وهلې چې زموږ زامن چېرې دي؟ ځينو نارې وهلې چې زما پلار څه شو؟ ما په خپل ژوند داسې حالت نه و ليدلی.

د تلويزون په پرده ځينې خونړي عکسونه وو، د ځينو پښې او چاودنې ته د نژدې خلکو سرونه پرې شوي وو. خلکو د ټپيانو په لېږدولو کې له امنيتي ځواکونو سره مرسته کړه او ټپيان يې روغتون ته لېږدول.

ايمان له يوه اه سره تلويزون بند کړ او تر يوه شېبه چوپتيا وروسته د مريم سترګو ته په کتو کې وويل:

ـ لکه چې د ژوند يو بل پړاو پيل کېدونکی دی او په څو ورځو کې به يوځل بيا د غم او زغم ترمنځ د کشمکش ښکار يم، زه خپله نه پوهېږم خو يو چا دا خبره کړې ده چې که غم درباندې راغی په خلاص زړه يې ومنه، ځکه همدا غم دی چې څوک يوځای ته رسوي.

مريم وويل:

ـ ايمانو، د ځوانۍ توده هوا انسان تازه ساتي او دا وخت څوک دومره د ستونزو په اړه فکر نه کوي دا خبره زما په نظر بالکل درواغ ځکه ده چې د ځوانۍ هوا که څومره انسان تود ساتي همدومره يې په وجود او روح کې د نويو شيانو تخم پخوي.

ايمان يو اوږد اسوېلی ويست او وې ويل:

ـ هر نوی شی د انديښنې وړ دی.

مريم د خپلې حاضر جوابۍ څخه په استفادې سره وويل:

ـ خو بايد پام مو دې ته وي چې څومره ګټور تمامېدلی شي، نه دا چې فکر وکړئ څومره زيان به ولري.

ايمان چې تر ډېره يې خپله غصه کنترول نشوای کړی وې ويل:

ـ داسې له ميوند سره دا مې هيڅ خوښ نه شول، نصحت جلا کيسه ده خو زما په رښتيا هم ستاسو دا کړنه، بده يې مه ګڼه لاکن دلته دا ذکر کول پکار و ...

مريم ورغبرګه کړه " ولې يو څوک تل د نيم تش ګيلاس يادونه کوي خو په نيم ډک باندې سترګې پټوي، ميوند ستا ملګری دی ."

ايمان له ځايه پاڅېد او وې ويل "د ګيلاس نوم بايد په ډېر احتياط سره واخيستل شي ځکه دا د ماتېدو شی دی.

د ميوند او مريم ترمنځ اړيکې ورځ په ورځ غځېدې او د همدې ټول څه هڅه يواځې او يواځې ميوند کوله، کله به يې ورته ميسجونه لېږل، کله کتابونه او کله به يې هم له مريم سره ناسته کړه او ورسره بېلا بېلې د ژوند کيسې يې شريکولې، مريم که څه هم نه غوښتل داسې کوم څه وشي خو په غير مستقيم ډول د ميوند له حرکتونو، کړنو او کتو متاثره ښکارېده او د هغه په اړه يې وخت ناوخته فکرونه او اندېښنې څرګندولې...

اوس د مريم هم زړه غوښتل چې نور تل تر تله د ايمان په کور کې پاتې شي، اوس خو به چې دندې ته هم د ايمان له کوره تله او راتله، نن ورځ يې له مور سره هم اړيکه ونيوله او هغې ته يې د خپلې خوشحالۍ کيسې وکړې.

خو د ايمان ورځ په ګډوډو فکرونو او سترې ذهن سره تېره شوه، کله چې ماښام کور ته راغی، پرته له دې چې څه وخوري يا د مريم سره ووينې خپل اطاق ته لاړ او په ځای کې پرېوت، چې له يو څه شېبې وروسته يې سترګې سره ورغلې او ارام خوب يووړ، په همدې وخت کې مريم هم د هغه اطاق ته راغله، کله چې يې وليدل ايمان په ارام خوب کې دی بير ته ووته ...

خو له وتو سره سم يې د ايمان چيغې واورېدې او بير ته راغبرګه

شوه، وې ليدل چې هغه پخپل ځای کې وارخطا ناست دی او وجود يې خولې شوی و، پر ته له دې چې مريم پوښتنه وکړي، ايمان وويل:

خوب وينم لاسونه مې غوڅ شوي وي، په يوه کوڅه کې روان يم چيغې او نارې وهم، هيڅوک مې غږ نه اوري، بالاخره يو څوک راپسې غږ کړي:

_ آخ ته دا وګوره ... هيڅ، هيڅ آخ څه درباندې شوي چې ځان دې داسې په وينو لړلی دی او نارې وهې ها؟

ومې ويل:

_ زه هم نه پوهېږم ولې؟ خو کله چې راويښ شوم دواړه لاسونه مې غوڅ شوي وو ، په کوڅه کې هيڅوک نشته چې د ځان په اړه ترې پوښتنه وکړم چې دا چا؟!

او يوازې همدا ته يې، فکر نه کوم چې ته دې هم زما له دې حالت څخه خبر ووسې.

سړی يو دم په خندا شو او دومره يې وخندل چې له ډېرې خندا يې ساه بنده، بنده شوه په همدې وخت کښې يې راته وويل :

_ دا بيخي بل وړ ده، يو سړی دې تردې حده خوب وړی وي چې د لاسونو په غوڅېدلو نه وي خبر او بيا په خوب کې د ځان په اړه پوښتنه هم له خوب وړو څخه کوي، دا هيڅ امکان نلري چې يو ويښ سړی دې د ويدو خلکو له خوب څخه خبر شي، تاسو ته پکار ده چې يوازې او يوازې د خوبونو په محل کې واوسئ. دنيا د ويښو خلکو ځای دی او يوازې ويښ خلک کولای شي د ځان او حالت په اړه له ما څخه پوښتنه وکړي.

ومې ويل ته څوک يې؟

راغبرګه يې کړه:

_ د يو ويده قام ولسمشر، دا غږ دومره دروند و چې زه يې له خوبه

راوېښ کړم.

مریم چې هرڅومره ډاډ ورکړ، خو هغه په همدې خبره ټینګار کاوه چې زه ویرېږم او یو څه غلط کېدونکې دي.

★★★

نن سهار چې میوند راغلی نه و، ایمان پخپله ورپسې زنګ وکړ او هغه یې کور ته راوباله، د کابل چاپ ورځ پاڼه یې ور واخیسته

"ناټو او امریکایي چارواکي له څو میاشتو راهیسې د افغانستان وضعیت په ارزولو او په مې میاشت کې له دغه هېواده د بهرنیو ځواکونو د وتلو په مسئلې بوخت دي. "

ورځپاڼې ټینګار کړی چې د افغانستان د جګړې د پای ته رسولو په هدف تر ټولو غوره پریکړه دا ده چې د نړیوالو ځواکونو ماموریت بدلون ومومي.

خو د لیکوال په وینا، د افغانستان د تېرو دوو لسیزو لاسته راوړنو خوندیتوب لپاره اړتیا ده چې ټول لوري مسوولانه تصمیم ونیسي.

په ډېر کم وخت کې میوند هم راورسید او ددوی ترمنځ د تل په څېر خوندوره مکالمه د سولې له خبرو را پیل شوه او د نن سهارنۍ خو د مریم د لاس پراټو لا خوندوره کړې وه.

ایمان ورځپاڼې ته په اشاره وویل امریکا او طالبان د ترهګر او ترهګرۍ تعریف پر سر نه سره جوړېږي او دا ځکه مهم خبره ده چې امریکا او طالبانو په اصولو کې موافقه کړې چې د افغانستان خاوره د ترهګرو ډلو لخوا د امریکا او نورو لوېدیځو هېوادونو پرضد نه کارول کیږي.

میوند په داسې حال کې چې خوله یې ډکه وه، د مریم مننه وکړه او

وې ویل "ډېر یو ښه خوند یې دی. " او پسې زیاته یې کړه: یوازې د جګړې پای ته رسېدل بس نه دي بلکې اړتیا ده چې هر ډول سوله باید پراخه وي او د افغانستان په راتلونکې کې باید د ټولو حقونه خوندي شي په تېره مېرمنې چې د طالبان د واکمنۍ پرمهال ډیرې زورېدلې دي.

ایمان د موضوع بدلیدلو هڅه وکړه او وې ویل "میوند جانه " پرون مې تازه ځان مینځلی او د خپل زړه خبرو ته غوږ نیولی و چې د خپل خام عقل غلبه راباندې راغله او زه یې له یو داسې چا سره خبرو کولو ته مجبور کړم چې هیڅ اړتیا مې نه وه. "

او پسې زیاته یې کړه؛

قدرت د قسمت په ټاکلو کې زبردست کار کړی، هرچاته یې نصب او غضب دواړه برابر ورکړي دي؛ کېدای سي پام مو وي چې موږ تل له ښېګړو مخکې د هغه په بدګړو فکر کوو او همدا وجه ده چې د نیکمرغۍ پرځای له بدمرغۍ سره مخ کېږو.

میوند ورغبرګه کړه:

ـ نصب که څه هم د خپل په مانا کارول کېږي لاکن زه بیا له دې مانا سره جوړ نه یم په دې اړه باید له سره فکر وشي.

ایمان داسې یو خوندور احساس وکړ او د میوند خبره یې تکرار کړه "هو، هو باید په دې اړه له سره فکر وشي. "

ایمان دا هڅه کوله چې د میوند ښېګڼې رایادې کړي او د مریم لپاره تمثیلي خندا او احساسات څرګند کړي.

میوند د ناوخته کېدو وویل او اجازه یې واخیسته.

د میوند له تلو سره سم، مریم د ایمان خواته راغله او د هغه مننه یې وکړه خو ایمان په خپل ځانګړي انداز کې خندا وکړه او وې ویل:

ـ او نن بیا د یو داسې ناولي فکر په احاطه کې راګېر وم چې را

ولاړېدم په ذهن کې مې د خدای په امانۍ الفاظ هم ککړ شوي وو او د دې برکت دا دی، چې زه باید همدا اوس هدېرې ته لاړ شم او په اهل قُبورو سلام ووایم.

مریم وویل " ایمانو که ته داسې فکر کوې چې هغه غلط دی، نو له کوره یې منع کړه. " ایمان هیڅ هم نه وویل او له کوره ووت، خو د موبایل پاتې کېدو ته بیرته راوګرځید، چې مریم ورباندې غږ کړ "زه هم درسره ځم."

مریم او ایمان یو ځای موټر کې د ښار په واټونو ګرځېدل او د جمعې ورځ له رخصتۍ یې خوند اخیست، چې له لارې بندۍ سره مخ شول او د زیات رش له امله یې دا هرڅه په بې خوندۍ بدل شول، مریم د ایمان سترګو ته په کتو کې فکر وړې وه او موسیقي یې اورېده، چې د موبایل په زنګ یې پام بدل شو، مریم ته زنګ و، ځواب یې کړ او وروسته له خبرو کولو یې ایمان ته مخ ور واړاوه، ملګرې مې وه او نن شپه یې واده ته بللي یوو، ته او میوند هم باید راسره لاړ شئ...

په همدې وخت کې یو چا د شا لخوا پرلپسې هارن واهه کله چې پام یې شو د لارې خلاصېدو ډېر وخت شوی و، خو ایمان لا هم په لاره کې ولاړ و، یو تن د موټر شیشې ته راغی او ایمان ته یې په ښکنځلو پیل وکړ.

ایمان ښیښه بنده کړه او پرته له څه ویلو یې حرکت وکړ، تر یو څه تګ وروسته یې وویل " مریم په رښتیا هم دا هرڅه ډېر بد خونده دي او ډېر بدرنګ ځان مې د ژوند د ښار په کوڅو واټونو کې روان کړی، کوڅه ډب سپي هره خوا خوله اچوي.

مریم ورغبرګه کړه، ملامت وې باید پام دې وای...

ـ کله، کله مې پر ځان باندې شک سي هسې نه رښتیا دومره چټل سوی یم چې د مردار بدن بوی مې یو څوک په تکلیف کړي.

مریم وویل، هیله کوم داسې خبرې تاسره نه ښایي.

ـ مریم له ځانه مې د انسانیت تمه پخوا ختلې ده لاکن یو څه چې زما ډېر امید ورته کېږي، هغه سپي دي چې لا تر اوسه د بادار په ځنځیر تړلي او له کوڅه ډب هغو سره د ګرځېدو نه دي.

مګر ته ولې داسې خبرې کوې؟ مریم له غصې تکه سره واوښته.

ایمان وویل:

ـ زما مې له خپل بدرنګ ځان څخه هیڅ کرکه نه کېږي او همدا وجه ده چې د زمانې له توپیري چلند سره کومه ستونزه نلرم ، که څه هم زمانې د ښه رنګي لاس نیولی؛ څه موده وړاندې مې زما په څېر له یو بدرنګ چا څخه د زمانې د ساعت تېرۍ په اړه وپوښتل، ځواب یې دا و چې په اتڼ کې فاتحه وایو.

ایمان او مریم تر مازدیګره پورې همداسې د ښار په واټونو، پارک، د لوبو میدانونو، هوټل او بالاخره کورته راستانه شول، که څه هم ډېر ستړي شوي ول، بیا یې هم واده ته د تلو تیاری ونیو، میوند یې له ځانه سره واخیست او روان شول...

مریم د یوې ښې نځاګرې په توګه نڅاه وکړه او په همدې وخت کې یې ایمان تر لاس ونیو له ځان سره یې راولاړ کړ، دا لومړی ځل و چې ایمان د بالې نڅاه کوله، که څه هم ایمان ورسره نابلده و، مګر د یوې ښکلې جوړې په توګه د ټولو د پام وړ وګرځېدل.

وروسته له واده کله چې درې واړه د کور پر لور روان وو، میوند د دوی دواړو د نڅاه بیخي زیاته ستاینه وکړه او وې ویل " دا لومړی ځل و چې ما داسې یوه نڅاه ولیده، بیخي مو حیران کړم، دا یواځې زما لپاره نه بلکې په هوټل کې د ناستو کسانو لپاره فوق العاده وه، زه بیخي ډېرو ودونو او محفلونو ته تللی یم خو دا مې لومړی ځل و..."

په همدې وخت کې ایمان هم د مریم د فوق العاده نڅاه ستاینه وکړه

او پوښتنه یې وکړه:

- مریم!

ایا پوهېدلای شم چې تاسو دا نڅاه چیرته زده کړې ؟

هغې ځواب ورکړ " له ډېره وخته ورسره مینه لرم او هو دا مې له خپلې یوې بهرنۍ استاذې زده کړې وه. "

ماته بیخي په زړه پورې وه... میوند یې بیا هم ستاینه وکړه.

ایمان د ناوخته کېدو یادونه وکړه، میوند یې تر خپل کور پورې ورساوه، په لاره کې یې د مریم د چوپتیا ماتېدو لپاره وویل:

- مریم!

یو بل څه ته مو چې باید پام وي هغه دا چې انسان په قدرت کې د یو لوی قدرت څښتن دی، لاکن وخت یې له بخت سره جګړې ته نه پرېږدي.

مریم بیا هم خپله حاضر ځوابي څرګنده کړه:

- ځکه وخت پوهېږي که انسان له خپل بخت سره په جنګ اخته سي د وخت ارزښت کمېږي، ارزښت تر لوړ نه لوړ قیمت نه هم مهم دی.

ایمان په داسې یو ارامه لهجه خبرې پیل کړې:

- مریم زما ذهن په یو داسې ځنځیر تړل سوی چې هغه د وخت تابع دی او تل دا هڅه کوي چې له وخت سره سم بند او خلاص شي.

مریم ورغبرګه کړه " خو زه همېشه دا غواړم چې وخت په حقیقت کې هیڅ ارزښت نلري، بلکې ارزښت هغه څه لري چې تر وخت مخکې ترسره شي. "

- یانې څه؟ ایمان پوښتنه وکړه.

- یانې نن باید د سبا لپاره یو څه وکړای سو ترڅو سبا یې په منظم ډول راته ګټور تمام سي او له همهغه څخه په استفادې یوه بل راتلونکې

ته چمتو واوسو؛ موږ باید له ژوند سره په څنګ کې مزل وکړو، دا ځکه چې ژوند یو ارزښت دی او د ژوند ارزښت په نن کې د سبا لپاره دی.

کور ته له رسېدو سره مریم د زعفرانو چای اماده کړ، ایمان " مننه " وکړه او بیا یې د مریم په سترګو کې خپل نظر خښ کړ ...

مریم په مینه ناک انداز سره د هغه په سترګو کې ځان ولید. ایمان یو ځل بیا "مننه" وکړه او مریم ته یې وویل "کېدای شي ستا به خوښه نه شي، خو بیا هم غواړم یوڅه درته ووایم."

د مریم تلوسه شوه، په مېز د چایو له ګېلاس سره لاس ولګید او پرځمکه ولوېد...

هغې لا ګېلاس نه و راپورته کړی، چې یوڅه ته یې پام شو، هغه دا چې ایمان یې لاس نیولی و او په خپل زورور لاس سره یې د هغې نرم لاس ټینګاوه.

مریم غلې وه او ایمان یې د ښو موسیقي ته غوږ و، د ایمان په زړه کې یوه څړیکه وه او هغه یې د څرګندولو هڅه کړه خو د "هو" او "نه" په منځ کې را ګیر ایمان، نه شوای کولای داسې یوڅه ووایي، چې د مریم احساساتو ته سپکاوی وشي یا کوم بل څه ...

ایمان یې لاس نور هم ټینګ کړ او د هغې سترګو ته په کتو سره یې وویل " مریم! زه مئین سوی یم، د ژوند په ټولو هغو بې خونده شیانو چې د دې سیمې خلکو ته ارزښت نلري، شیطان که څه هم له خدایي درباره شړل سوی زما خوښېږي او هو بیخي زیات."

په همدې وخت کې یې د ذهن کړکۍ ته شیطان ودرېد او په ډېر احترام سره یې ددننه راتلو اجازه وغوښته.

مریم هغه خپلې کوټې ته وباله او وې ویل "باید ویده شې ناوخته ده"

ایمان پخپل ځای کې را ولاړ شو او د مریم په سترګو کې ډوب تللی

و، د ذهن شیطان یې بې له دې چې ایمان پوښتنه وکړي، ورته وویل ما خو به پېژنې چې شیطان یم؟

ایمان "هو" وویل .

هغه زیاته کړه ستا غوندې شیطان پرست خلک زما خوښېږي او زه ورته ډېر احترام لرم، دا ځکه چې دوی دوزخ حقیقي جنت ګڼي او دا حقیقت هم دی.

مریم یې د ځان خواته را نږدې کړه، کټ مټ په هوټل کې د نڅاه په څېر، مریم تاو را تاو شوه، ایمان لا هم د شیطان خبرو ته غوږ و، هغه په لوړ اواز خبرې کولې " دوزخ یو واقعیت دی چې انکار ترې نشي کېدی او د دوزخ په وړاندې انسان دومره کمزوری دی چې زما غوندې یو معمولي شیطان یې هم دې لور ته راکاږلی شي که څه هم خبر دی چې دوزخ د سرو لمبو کور دی، او دده په بدن کې چې کومې حقیقي ګرمې ده هغه هم د دوزخ له اوره ده."

ایمان خپلې شونډې د مریم په سرو انګو کېښودې، شیطان لا هم د هغه ذهن اشغال کړی و، هغه د ایمان غوږ ته خوله ورنږدې کړه او په ورو غږ یې وویل " لکه څرنګه چې ته همدا د یو خوندور سکس په تمه یې ، داسې سکس چې ستا د وجود ټوله ګرمې ختمه سي" ایمان د مریم په ټول وجود راخور شو او له دې سره سم شیطان علیه لعنت په غېږه کې ټینګ کړ او په څو دقیقو کې هغه یو تود سړی د خپل خیرن ځان په سپینو جامو کې د تاوده حُسن په سړه غېږه کې پروت و.

★★★

دا په بې ساري ډول زړه وړونکې ډالۍ وه چې ماته مې خپل رب راپیرزو کړه؛ زه نه پوهېږم او هو په رښتیا سره چې نه پوهېږم، دداسې

یوې پر تمینې ډالۍ لپاره به د خپل خدای شکر څنګه ادا کړم (؟) دا ماته ډېره په زړه پورې ده، تل له داسې څه سره مخ کېږم چې په اړه یې یا نه پوهېږم او یا هم ډېر کم پوهېږم، نړۍ له همداسې حیرانوونکو شیانو ډکه ده او باید داسې وي چې لا تر اوسه د هغه چا د عطرو د بوی له امله ژوند کوو چې دا نړۍ یې پیدا کړې ده، ممکن که د هغه د حُسن یوه برخه خوشبویي تر موږ نه وای رارسېدلې ژوند کول به ډېر سخت و.

ایمان په خپل ځانګړي انداز کې خبرې کولې او د میوند مخې ته یې د چایو ګېلاس ډک کړ، په همدې وخت کې مریم هم راغله او له میوند یې د سترګو په اشارې سترې مشې وکړه، درې واړه د سبا ناري لپاره په مېز ناست وو.

ایمان په داسې حال کې چې ژر ژر یې له تودې پیالې غړپونه کول خبرې کولې " زړه مې غواړي ووایم چې زما رب ماته داسې یوه ډالۍ راکړې ده چې په لیدو به یې تاسو حیران شه چې بې سده شئ، ځکه نه غواړم تاسو هغه ووینئ او که تاسو په رښتیا سره غواړئ هغه ووینئ نو د خپل روح په اړه فکر وکړئ، زه د خپلې روح لیدلو ته په تمه یم، خو زه نه پوهېږم چې هغه به له ګناهونو پاکه وي، روح مې زما تر خیرن وجود ډېره پاکه وه، خو کله چې وتله خامخا به وي خیرنه. "

میوند د تلو وویل د تلو په وخت کې یې ورځپاڼې ته پام شول بیر ته د یوې شېبې لپاره کېناست او د ورځپاڼې په لوستلو یې پیل وکړ؛

سرمقاله وه "افغانستان د بیان ازادۍ په ډلبندۍ کې د سیمې له ټولو هېوادونو بر ځای لري. افغانستان کې مذهبي زغم او د خپلواکو رسنیو فعالیت هم بې سارې دی".

ورځپاڼې په یو بل خبر کې د افغان ولسمشر له خولې لیکلي و''دا د ستاینې وړ پرمختګ دی او زه خوښ یم چې د سولې په هکله تر اوسه زموږ له اصولي دریځه د ګټورو پایلو راوتل پیل شوي دي. زموږ

لومړنی هدف دا دی چې بې معنا وينه تويېدنه پای ته ورسېږي. ''

ايمان ميوند ته دناوختۍ وويل او پسې زياته يې کړه؛

افغانستان کې د سولې لپاره مناسب چاپېريال تراوسه سم نه دی برابر شوی. د سولې خبرې که په مسکو او يا هم په اماراتو کې کيږي تر ډېره پکې د بهرنيانو ګټې لومړيتوب لري او تبليغاتي بڼه لري.

ميوند هم د ايمانو د خبرې تائيد کړې؛

هو ياره په افغان حکومت کې دننه هم ځينې کړۍ له دې کبله سولې ته زړه نه ښه کوي چې خپلې ګټې په خطر کې ويني.

ايمان ځان چمتو کړ او په تلو تلو کې يې وويل لنډه دا چې د افغان سولې پر وړاندې خنډونه ښايي ډېر وي، خو زما په اند د بهرنيو هېوادونو لاسوهنې او د دوی خپلمنځي اړيکې تر ټولو حساسه موضوع او د سولې په لار کې لوی خنډ دی.

که دا هېوادونه د خپلو ګټو ترڅنګ د افغانستان دايمي ثبات او سوله هم مهم وبولي نو بيا ښايي روان کړکيچ پای ته ورسېږي.

★★★

ايمان نن ټوله ورځ په دفتر کې ډېره ښه تېره کړه، ورځ يې بيخي مسته تېره وه، ايمان لا په کمپيوټر کې بوخت و، چې ميوند راغی او هغه ته يې وويل "هله نو چې وخت پوره دی بايد لاړ شو" ايمان خپل کمپيوټر بند کړ او د کور پر لور يې حرکت وکړ.

ميوند يو سوړ اسوېلی وکړ او وې وويل:

ايمانو! ددې ښار مازديګر په دې هم بدرنګه دی چې د لمر لوېدو څرک پکښې نه ليدل کېږي، دلته عمر ډېر په منډه دی، لمرخاته او لمر لوېدو ته دې ور پام نه وي، اونۍ تېره سي.

ایمان د هغه خبره په خوله کې ور وچه کړه او وې ویل:
په تېر محفل کې یوې ډمې، هنر او حسُن یوځای خرڅول زما یې تر ډېره په سپین ګرېوان کې سترګې وې، چې راووتم یوه تنې مې نه وه، یاد مې نه ده خو شکېدلې ضرور ده.
میوند ورغبرګه کړه:
زه نه پوهېږم چې ته د کوم محفل په اړه خبرې کوې؛
مګر زما په لاس کې د تسبو یو بند دی چې د مینې په قسم غوټه سوی، له یو چا سره د مینې په بنیاد موجوده اړیکه یو پاک زړه هیڅکله دې ته نه پرېږدي چې داغ ورباندې ولګېږي.
ایمان وویل:
. یانې له دې دا هم مالومه سوه چې شیطان د مینې په مقابل کې یو کمزوری ذات دی.
او پسې زیاته یې کړه " تېر مست ماښام دا ثابته کړه چې هر رنګ په ښکلا کې یو مهم رول لري، هرڅه باید داسې لوڅ کړل شي چې اصلي رنګ یې راڅرګند شي، خوند په بربنډو اجناسو کې دی، که څه هم هغه د یوې خېرني پېغلې بدن وي. "
میوند وویل:
. همداسې د تور ښار انارکلۍ او هیره منډۍ مصنوعي حُسن یو جلا خوند لري، ترخې شېبې خو باید په ترخو اوبو ووینځل سي.
ایمان په کړس کړس وخندل او وې ویل "یانې کابل او تور ښار سره پرتله کېدای شي؟ "
میوند ځواب ورکړ:
ـ د ورځ او شپې توپیر په دې کښې دی چې شپه توره او ورځ روښه ده،لکه څرنګه چې شپه په هر بربنډ چا پرده غوړوي، دغه رنګه ورځ بیا ددې برعکس ده.

ایمان وویل:

.ځکه هم زما او د توري شپې ترمنځ چې کوم پټ تعلق دی، هغه که د ګناه له اړخه دی او که د ثواب په برخه کې یو سپېڅلی حقیقت په ځان کښې نغاړي، اوس نو سوال دادی چې زما غوندې شیطان پرست انسانان به د خدای مخ ته په کومه ستر ګو ورځي (؟)

"داسې یو د نه زغملو حالت پرما بیخي نه دی راغلی، د حُسن په سودا کې زه همیشه تاواني کېږم او دا د هغه مصنوعي ښایست کمال دی چې د شیطان علیه لعنت رنګ پکښې وي." میوند په زوروره لهجه خبرې کولې او زیاته یې کړه " د اسلام اباد ښار کې، چې زما ډېر پام یې ځانته کړ، هغه د خدای په لوی کور کې نیمې بربنډې پېغلې وې، چې په اوږو یې اوږده تور او ژېړ بخون ویښتان پراته وو.

د میوند په لهجه کې شرارت پروت و، ایمان ورغبر ګه کړه "یانې ته د یو وخت د تور او رنګین ښار باشنده هم وې.

میوند ځواب ور کړ:

ـ البته دا بیا بېله کیسه ده چې د هغې بلې دنیا حورې به نیمه بربنډې وي او که ټولې (؟)

ایمان په داسې حال کې چې د سر ک، سور شوي څراغ ته یې موټر ودراوه، وې ویل:

ـ دا یو غیر عادي حالت دی داسې یو حالت چې زه یې نا ارامه کړی یم، ډارېږم، رښتیا هم ډېر ډارېږم، لکه چې زما د ګناه او ثواب حساب و کتاب رانږدې سوی وي او پرما باندې د سور دوزخ یا جنت زېری کېږي.

میوند ځواب ور کړ:

ـ زه له دوزخ څخه وېره او د جنت له ژوند سره چندان علاقه نلرم؛ دا ځکه چې زما ډېر سخت ژوند خوښېږي او نه هم ډېر آسان، لکه همدا

اوس چې په موږ (انسان) د ټکنالوژۍ يرغل را روان دی او دی به د خپل ځان تابع ګرځوي، انسان غواړي چې خوراک يې په خوله کې ورکړل سي (؟) دا زما تبه بيخي نه مني چې تر حد زيات ماشيني ژوند وکړم، اصلي خوند بايد له منځه لاړ نشي دا ځکه چې زه د اصلي او طبعي "خوند" طابع يم.

بيا هم بايد وويل سي چې د تور ښار تورماښام بيخي بدخونده دی او زما تر سترګو، سترګو يوازې سپين په واورو کې پټ د کابل انځور دی؛ که څه هم د تور ښار په کوڅو کې نازکه موسيقي، ښايسته لباسونه، په بالکنونو کې ولاړې نجونې، او دلالان ...

ميوند هغه ته له موبايل يو انځور ښکاره کړ " دلته هره نيمه شپه د مصنوعي حُسن بازار په تنګو کوڅو کې سوربخن څراغونه د ليوني عشق د زندۍ کېدو ګواهي ورکوي."

- د "ريډ لائټ" يوه نځاګره ترهغو پورې خپل اصلي هنر څرګندولای نشي ترڅو ټوله بربنډه وناځي.

ميوند ځواب ورکړ:

- ددې ځای هره نځاګره همدا يوه خبره کوي چې دريډ لايټ ته ورته ځايونو کې د جنسي استفادې سره مخامخ کيدو خطر شته خو بيا هم ورته د منلو وړ ده، ځکه اوس په دې پوهيږي چې بالاخره به پر دې هم، د هغې د مور په شان چې په همدې ځای کې نځا کونکې وه، د جسم خرڅونکې ټاپه ولګول شي؛ نو په همدې اساس تر دې لا هم نورې ښې مستې شپې انتظار باسي...

ايمان د موټر ښيښه ښکته کړه او وې ويل " ميونده د کابل ښار او بازارونه په خپل ځان کې يو ډول مست بوی لري. د دې ښار ماښامونه يوازې پدې ارزي چې تل په يوه مسته ګناه کې تېر کړل سي، ځکه انسان طبعاً ګناه ته جوړ دی او هرڅومره چې کولای شي، ګناه دې

وکړي."

او پسې زیاته یې کړه:

د ډمې دنیا مکار اوسیدونکي د پرونۍ بربنډې شپې سندره په ډېر زور سره زمزمه کوي او په دې فخر کوي چې څرنګه یې مقدسه د حیا لوپټه د لعین شیطان له ارادې سره سمه په مردارو اوبو کې وینځلې ده، موږ به نن خامخا دا سندره د نڅا په محفلونو کې په ویاړ سره غږوو، ځکه موږ هم د وخت تابع ګرځېدلي یوو او دا هرڅه په ډېري سپین سترګۍ سره د افتخار وړ ګڼو.

اوس پوښتنه داده چې د پښتون حسن حیا څرنګه په مردارو اوبو ډوبېدلی شي؟

هیڅوک له بربنډو اندامونو څخه سترګي نشي پټولی او خوښېږي مو چې رنې ورځې په داسې شپو بدلې کړو چې د هوس تشنګي مو له منځه یوسي، مګر په واقعي حقیقت تل خپلې بینا سترګې ړندې ساتو.

ماته دا ډېره په زړه پوري ښېښه ده چې نن ورځ جوهر للام ته ایښودل کېږي او هیڅوک د هغه له اصلي قیمت څخه باخبر نه دي.

له همدې سره سم دوی د کور په دروازه کې وو، میوند او ایمان کور ته راورسېدل.

د کور مخې ته امنیتي ځواکونه او د خلکو ګڼه ګوڼه وه "مریم ځان ویشتی او هغه یې همدا اوس روغتون ته انتقال کړه" یو کس د میوند په ځواب کې وویل.

ایمان د همدې خبرې له اورېدو سره له موټر ښکته شو او غوغا یې جوړه کړه، یو تن عسکر را مخکې شو او هغه یې سمبال کړ، شېبه وروسته ایمان او میوند یواځې دومره وتوانېدل چې تر جنازې لاندې یې څو قدمه ولاړ سي، اوږې یې سپکې شوې او له یوې کندې څخه خاورې او دوړې باد سوې او په څو ساعتونو کې د مریم جسد له یوه لمن ارمانونو

سره خاورو ته وسپارل شو.

★★★

په تلویزون کې خبر و" په قطر کې د طالبانو د سیاسي دفتر ویاند سهیل شاهین وایي، له امریکا سره مذاکراتو کې موافقې ته نژدې شوي دي".

خو ایمان په سوچونو کې ډوب تللی ناست و میوند د چوپتیا ماتولو په موخه دهغه په اوږه لاس ورکېښود او ورته یې وویل "څه کیسه ده چې داسې له ځان سره لګیا یې او خبرې کوې؟ "

. د وطن زګېروي اورم، په وجود کې یې څېرکې احساسوم، هرڅه شېبه په شېبه بدلېدونکي دي، هیڅوک د کیسې په مفهوم نه پوهېږي، یوه وحشي وېره خاموشه چیغې وهي.

ژوند خفه دی، وطن خفه دی لنډه دا چې هرڅه خفه دي.

ایمان له یو سخت حالت سره مخ و، هغه "مثلث" چې د همت تر مړینې وروسته د مریم په راتلو سره تکمیل ښکاریده یوځل بیا نیمګړی شوی و.

میوند ته یې مخ ور واړوه او ورته یې وویل:

. زما ګرانه هیڅوک د خپلې پلرنۍ هدیرې مستحق نه دی او هیڅکله باید دا تمه موجوده نه وي چې څلور اندامه بدن یې خوشبویه او په پاکه ټوټه کې ونغښتل شي.

زه د خپلې ذاتي کینې له امله نشم کولای اکتسابي کړنې د فطرت برخه وګرځوم، زه د انسان په توګه بهتر یم مګر زما حرکات د حقارت وړ دي.

یو ناولی صورت څرنګه خدای پخپله مقدسه خاوره کې داسې په

اسانۍ سره ځیولی شي، چې نوموړی د بې حده عذاب مستحق وي.

هو! پخپل ځان فخر پکار دی، باید وویاړو چې ظاهراً تر باطن ډېر ښکلي یوو او ټول هغه څه چې په واقعي توګه زمونږ د بدرنګۍ سبب ګرځي تر جامو لاندې پټ ساتلی سو.

زمونږ روح هیڅکله له اسلافو سره د ملاقات وړ نه ده، ښه ده چې بې وطنه، هم بې کفنه د اروا له شرمندګۍ وژغورل شو.

بیا یې میوند ته د کور کلیانې ونیوې، دا واخله ددې کور کلیانې ...، زه غواړم د یوڅه وخت لپاره چیرته لاړ شم او هو هیڅکله زما په اړه پوښتنه مه کوه، که چیرته اړتیا دې نه وه، ته کولای شې دا کور خپل مالک ته وسپارې او پرته له دې چې نور څه ووایي خپلې جامې یې ورټولې کړې او د نامعلوم سفر په لور یې له میوند څخه رخصت واخیست.

پای